

๑

ควีนพวยพุ่งขึ้นมาหลังจากยาวลักษณะเปิดฝาลังถึง ข้างในเป็น
ขนมกล้วยในถ้วยตะไล กลิ่นหอมหวานอบอวล เธอใช้คีมคีบถ้วยออกมา
เรียงพักในกระจาด ต่อมาก็หยิบถ้วยตะไลชุดใหม่ลงไป ก่อนจะปิดฝาลังถึง
อีกครั้งแล้วเดินมาที่โต๊ะกลาง

หญิงสาวคนหนึ่งกำลังใช้ถุงบีบบีบนขนมเปียกปูนเป็นวงกลมคล้าย
กันหอย หัวบีบเป็นรอยหยักก่อให้เกิดร่องริ้วสวยงาม

“สวยจัง”

“ขนมกล้วยของแม่เสร็จหรือยัง”

“เหลืออีกชุดเดียว”

ทิพารักษ์พัยกหน้าก่อนจะบีบขนมเปียกปูนใบเตยจนหมด เธอ
เปลี่ยนมาใส่เปียกปูนดำแล้วบีบเป็นวงกันหอยเหมือนเดิม ต่อจากนั้นก็
โรยมะพร้าวขูดไว้ตรงกลางขนมแต่ละชิ้น แล้วเอาทั้งเปียกปูนใบเตยและ
เปียกปูนดำใส่หัวบีบอย่างละครึ่งเพื่อทำให้เป็นสองสี ซึ่งกำลังขายดีใน
ตลาดนัดกลางคืนซึ่งเธอเป็นคนเอาไปขายเองระหว่างรอบบริษัทที่สมัครงาน

ไว้ติดต่อกลับ

ปีนี้ทิพารักษ์อายุยี่สิบห้า อยู่ในช่วงเปลี่ยนงานใหม่แต่ยังหางานไม่ได้ เจ้าตัวจึงช่วยแม่ทำขนมขายรอไปพลางๆ ยิ่งมีตลาดมาเปิดใหม่ยิ่งมีช่องทางหลากหลาย โดยเฉพาะการผสมผสานขนมที่ใกล้เคียงกันเป็นหนึ่งขึ้นซึ่งเป็นจุดขายของขนมแม่เยาว์

“เดี๋ยวبيبเอากล่องใหญ่มาใส่ขนมให้ป้าอิมเลยนะ”

“นั่นแม่เลือกเองเลยดีกว่าจะ เดี่ยวبيبดูขนมกล้วยให้” เธอบอกขณะส่งกล่องเบเกอรี่สี่เหลี่ยมลายใบตองให้แม่แล้วหยิบมะพร้าวมาขูดเพื่อเตรียมไว้สำหรับโรยหน้าขนม

ในบ้านไม้สองชั้นเก่าๆ มีสมาชิกแค่สองคน พิทักษ์ผู้เป็นพ่อเสียชีวิตไปหลายปีแล้วด้วยโรคมะเร็ง สองแม่ลูกใช้ชีวิตสงบสุขตามอัตภาพ ทิพารักษ์ได้รับการอุปการะจากครอบครัวเจ้านายของพ่อซึ่งเธอกำลังจะไปหาในบ่ายวันนี้พร้อมขนมเปียกปูนกล่องใหญ่

ทิพารักษ์ไม่รู้ว่ การไปครั้งนี้คือจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนชีวิตของเธอไปตลอดกาล

ทิพารักษ์กดกริ่งที่รั้วไม้สูงแล้วยืนรอ เธอโทร. บอกเจ้าของบ้านไว้ก่อนแล้ว เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาทีประตูเล็กก็เปิดออก แม่บ้านอายุห้าสิบโหล่น้ำออกมา

“ป้าตี๋ สวัสดีค่ะ”

“น้องبيب เข้ามาเลยคะ คุณอิมรออยู่แล้ว”

ขณะที่หญิงสาวเดินเข้าประตูเล็ก ประตูใหญ่ก็ค่อยๆ เปิดออกด้วยระบบอัตโนมัติ เธอเหลือบไปมอง

“น้องبيبไปหาคุณอิมได้เลยนะ ป้าทำครัวค้างไว้”

ทิพารักษ์หันกลับมา น่าจะมีใครสักคนกำลังเข้ามา แต่เธอไม่ได้สนใจ ยังคงเดินต่อ ระยะทางจากรั้วถึงตัวบ้านประมาณห้าสิบเมตร ตอนนั้น

ป้ายสอง อากาศกำลังร้อน

ป็น!

จู่ๆ ก็มีเสียงแตรดังลั่น เธอสะดุ้งโหยง กระโดดหนีอัตโนมัติ รถแก๊ง
สี่ดำแล่นไปจอดหน้าบ้านสองชั้นที่ซ่อนอยู่ใต้ร่มชมพูพันธุ์ทิพย์ ขณะที่
ทิพารักษ์ยังตกใจ ประตูลูกก็เปิดออก

“ขอโทษครับน้องป๊อบ”

เขาเป็นคนขับรถชื่อเกษม ทิพารักษ์ยังไม่ทันพูดอะไรประตูลูกที่หนึ่ง
ด้านหลังก็เปิดออก มีคนก้าวลงมา ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งสวมเสื้อคอกลม
สีดำแขนขึ้นไปถึงข้อศอกกับกางเกงยีน เขาชี้สะพานกระบี่เข้าเป้เหลือบ
มองมาแวบเดียวแล้วเดินต่อเข้าไปในตัวบ้าน

ทิพารักษ์รู้สึกร้อนผ่าวไปทั้งร่าง

“น้องป๊อบ ขอโทษนะครับ เมื่อกี้พี่รีบไปหน่อย”

เกษมเรียกอีกครั้ง เขาก็มืดระหัดขื่ออย่างจริงจัง เธอกลับมาเป็น
ตัวเอง

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่เกษม ป๊อบแค่ตกใจ”

เธอคิดในใจว่าคนที่รีบไม่ใช่อีกฝ่าย เกษมไม่ใช่คนขับรถเร็ว จึงไม่ใช่
ความผิดของเขา เขาพยักหน้ารับและรีบกลับไปที่รถ เปิดกระบี่ไปรงหลัง
หยิบกระบี่เข้าเดินทางออกมา นอกจากนั้นยังมีถุงกระดาษอีกสองใบ

“ป๊อบช่วยค่ะพี่เกษม”

“โอ๊ะ ไม่เป็นไรครับ”

“แต่...”

เกษมลดเสียงลงอัตโนมัติ “คือว่า...นี่เป็นของคุณศาสตราจารย์ ถ้าเกิด
มีอะไรขึ้นมาเดี๋ยวน้องป๊อบจะโดนดุนะ”

ทิพารักษ์กะพริบตาปริบๆ จังหวะนั้นอีกฝ่ายก็ถือกระบี่เข้าเดินทางกับ
ถุงกระดาษเข้าไปในตัวบ้านแล้ว

ที่ห้องรับแขก คนคู่หนึ่งนั่งอยู่แล้ว เมื่อทิพารักษ์มาถึง อีกฝ่ายก็ทักเธอทันที

“หนูป๊อบ”

“สวัสดีค่ะคุณป้า”

อมรรัตน์ลุกขึ้นเดินมาหา “มาๆ นั่งก่อน”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูแค่แวะเอาขนมมาให้” ขณะพูดก็รู้สึกได้ถึงสายตาที่จ้องมองมา สายตาของเจ้าของความเร็วที่ทำให้เกษมวัยสี่สิบต้องมาขอโทษเธอ

“อู๊ย เยอะแยะเลย”

“พอดีพรั่งนี้วันพระ แม่คิดว่าบางทีคุณป้าจะไปทำบุญเลยนำมาเผื่อให้ค่ะ”

“ดีจัง ขอบใจมากนะคะ” สุภาพสตรีอายุห้าสิบที่ดูอ่อนกว่าวัยด้วยผิวขาวสะอาดและดวงตาสดใสตอบ เธอสวมเสื้อลายดอกไม้พื้นขาวกับกางเกงผ้าลินินสีครีม

“อ้อ จริณี่ มาที่นี่มา” เธอจับมือทิพารักษ์มานั่ง “นี่พี่ศาล เพิ่งกลับจากอังกฤษ ป๊อบจำได้รีเปลา ศาล นี่หนูป๊อบ จำน้องได้ไหม”

ทิพารักษ์ยกมือไหว้ ชายหนุ่มรับไหว้ด้วยสีหน้าเฉยเมยเคยก่อนไปทางเย็นชา หญิงสาวรู้สึกหายใจขัด

“เอ...ไม่ได้เจอกันนาน น่าจะหลายปีแล้วเนอะ”

ชายหนุ่มถอนใจยาวแล้วลุกขึ้น “ผมง่วง ขอไปพักก่อนนะ”

“อ้าว ไม่กินข้าวก่อนหรือ”

แต่คนเป็นลูกก็เดินออกไปโดยไม่ตอบคำถามนั้นอีก

อมรรัตน์หันมามองทิพารักษ์ “ขอโทษแทนพี่เขาด้วยนะ พอดีพี่เขาเพิ่งกลับมานะ คงอยากพักผ่อน ไหนดูซิ มีอะไรบ้าง ขนมเปียกปูนดำ กำลังอยากกินพอดี อู๊ย อันนี้มีสองสิ”

ทิพารักษ์รู้ว่านั่นไม่ใช่กิริยาแสรังทำ อมรรัตน์ชอบขนมฝีมือแม่เธอ

จริงๆ

“เป็นสองรสในอันเดียวค่ะ ใบเตยกับก้ามมะพร้าว อันนี้ป๊อบคิดเองค่ะ ขายดีด้วยนะคะ”

“จริงหรือ ต้องลองหน่อยแล้ว ตีว มาเอาขนมไปใส่จานหน่อย”

แม่บ้านเดินเข้ามารับกล่องขนม อมรรัตน์แจกแจงว่าส่วนไหนให้แบ่ง มากิน ส่วนไหนเก็บไว้ อีกฝ่ายรับคำชัดเจนแล้วเดินออกไปอย่างคล่องแคล่ว

“แม่เป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม”

“สบายดีค่ะ ทำขนมทุกวัน ตอนปีบออกมาเพิ่งจะกินข้าว” หญิงสาว เล่าถึงบ่น

“แม่เยาว์เขาเป็นคนขยัน เมื่อก่อนขายกับข้าวขนาดไม่สบายยังลุกขึ้นมาทำ พ่อเราห้ามก็ไม่ฟัง พอบอกว่าเดี่ยวซื้อโรตีสายไหมนั้นละถึงได้หยุด”

ทิพารักษ์ยิ้มช้า เรื่องนั้นพ่อเล่าซ้ำไปซ้ำมา หลังจากพ่อเสียไปแม่ก็เปลี่ยนมาทำขนมอย่างเดียวแล้วเอาไปขายตลาดตอนเช้าทุกวัน

“ปีบได้งานใหม่หรือยังลูก”

“ยังค่ะ”

“بابอกให้ไปทำงานที่บริษัทลุงเขาก็ไม่ไปนี่นา”

คนรุ่นลูกยิ้มเขินปนสำนึกผิด เคยให้เหตุผลไปว่าไม่यरบกวน เธออยากพึ่งตัวเองมากกว่า เพราะที่ผ่านมารอบครวนี้ก็ช่วยเหลือเธอกับ แม่มาตลอด คอยไถ่ถามไม่ขาดว่าค่าเทอมต้องจ่ายเมื่อไร แล้วก็รับจัดการ โอนเงินมาให้มากกว่าจำนวนที่บอกไปเสมอ

“ถ้าปีบอยากช่วยแม่ขายขนมก็ได้เนะ ป้าช่วยหาทำเลเปิดร้านให้ ปีบ จะได้มีหน้าร้าน เพื่อขายออนไลน์ด้วย ดีไหม”

ทิพารักษ์ยอมรับว่าสนใจข้อเสนอนี้ แต่ก็ปฏิเสธด้วยความเกรงใจ

“เดี่ยวขอปีบลองหางานอื่นดูก่อนแล้วกันค่ะ จะได้มีประสบการณ์คุย กับคนเยอะๆ ถ้าเบื่องานหรือไปไม่ไหวจริงๆ จะบอกคุณป้านะคะ”

“ได้” อมรรัตน์ยิ้ม แม่บ้านตีวเอาขนมมาให้พร้อมน้ำดื่ม เธอตกชิม

“อร่อย หอม หวานกำลังดี ฝีมือแม่เยาว์ไม่ตกเลยจริงๆ ยิ่งได้ป๊อมาช่วยคิดสูตรใหม่ๆ ทำตลาดใหม่ๆ นี่ยิ่งดี อย่าลืมนะ ถ้าอยากขยับขยายอะไรบอกป้าเลย”

“ขอบคุณคุณป้ามากๆ ค่ะ คุณป้ากับคุณลุงดีกับป๊อเสมอ ไม่รู้จะตอบแทนยังไง” เธอยกมือไหว้ผู้สูงวัย อีกฝ่ายจับมือไว้

“ไม่เป็นไร ป้าเคยบอกแล้วไงว่าอย่าไปคิดเรื่องบุญคุณอะไร ที่ป้าทำนะยังเทียบไม่ได้เลยกับที่พ่อหนูช่วยลุงเอาไว้ หนูเองก็เป็นเด็กดี ไม่มีเหตุผลเลยที่จะไม่ช่วยเหลือกัน”

ทิพารักษ์รู้สึกถึงความเมตตาเต็มเปี่ยม พ่อของเธอเคยทำงานเป็นคนขับรถให้สุทินอยู่หลายปี เป็นลูกจ้างที่ขยัน เช่นเดียวกันกับแม่ ถ้าไม่เจ็บป่วยขนาดล้มหมอนนอนเสื่อก็จะไม่หยุดงานเด็ดขาด

วันหนึ่งขณะขับรถไปต่างจังหวัด เกิดอุบัติเหตุดินถล่มรถไถลตกเนินเขา สุทินสลบไป พัทธ์ธีตั้งร่างของเจ้านายมาแบกขึ้นมาแล้วเดินเข้ามาขอความช่วยเหลือจากชาวบ้านทั้งที่ตัวเองก็บาดเจ็บที่ขา ก่อนจะช่วยกันพาส่งโรงพยาบาล หมอแจ้งว่าเป็นการตัดสินใจที่ดี หากมาช้ากว่านั้นสุทินอาจจะไม่รอดเนื่องจากชีพจรเต้นอ่อนมาก

อมรรัตน์ถือว่าตนกับสามีเป็นหนี้บุญคุณลูกจ้างคนนี้ ดังนั้นเมื่อทิพารักษ์และเยาวลักษณ์เสียผู้นำครอบครัวไป เธอจึงเต็มใจช่วยเหลือสมาชิกที่เหลืออย่างไม่มีข้อแม้ ยิ่งสองแม่ลูกเป็นคนดีจึงยิ่งอยากสนับสนุนทั้งคู่ด้วยกันสักพักทิพารักษ์ก็ขอตัวกลับ

เมื่อได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์มาจอดหน้าบ้านไม่สองชั้น เยาวลักษณ์ก็ชะโงกหน้าไปมองแล้วตะโกน

“ป๊อ ดามาแล้วลูก”

“จ๊า” ทิพารักษ์ตะโกนลงมาพร้อมเสียงฝีเท้าย่ำบันได

“น้ำเยาว์ สวัสดีครับ”

อัษฎาเป็นผู้ชายตัวสูง หน้าคม ดวงตาเรียว ตัดผมสั้นดูสะอาด สะอ้าน เขาสวมเสื้อยืดสีขาวทับด้วยเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับกางเกงยีน ชายหนุ่ม เดินเข้ามาชะเง้องหน้ามองหมอบบนเตาแล้วพูดคุยกับเยาวลักษณ์อย่าง สนิทสนม

“โห แก่งสั้มกั๋งด้วย มิน่าละหอมไปถึงหน้าบ้านเลย”

“พี่ดา ทำไมมาเร็วจัง” ทิพารักษ์ลงมาจากห้องชั้นสอง เธอสวมเสื้อ สีขาวกับกระโปรงยาวทรงบาน สะพายกระเป๋าใบย่อมลายนกฮูก

“เร็วตรงไหน จะเจ็ดโมงแล้วน้อง”

เขาพูดล้อๆ ขณะที่หญิงสาวหยิบตะกร้าที่เตรียมของใส่บาตรไว้ เรียบร้อยกับถุงผ้าใส่กล่องข้าวมือเช้าส่งให้ชายหนุ่ม ซึ่งเป็นปกติสำหรับการ ทำบุญ ถ้าไปกับอัษฎาเธอจะเตรียมข้าวใส่กล่องไปนั่งกินในวัด ก่อนจะไป ซ้อมหรือหรือเดินเล่นกันต่อ

“ไปก่อนนะแม่”

“จำ ขับรถดีๆ นะดา”

“ครับ น้าเยาว์” อัษฎายกมือไหว้แล้วเดินตามกันออกไป

เยาวลักษณ์มองตาม ลูกสาวเธอคบกับอัษฎามาสามปีแล้ว ทั้งสอง รู้จักกันเพราะอัษฎาเป็นเพื่อนกับพี่รหัสของทิพารักษ์ ค่อยๆ ค่อยๆ เป็นพี่น้อง และขยับมาเป็นแฟนในที่สุด

อัษฎาเป็นคนขยัน ตั้งใจทำงาน อาศัยอยู่กับแม่สองคน อาจเพราะ เหตุผลนี้เองทำให้เขากับทิพารักษ์เข้าใจหัวอกกันและกัน

ในฐานะแม่ เยาวลักษณ์ไม่ค่อยคาดหวังอะไรมากกว่าอยากให้ลูกมีความสุข

ทำบุญเสร็จเรียบร้อย สองหนุ่มสาวนั่งรถไฟฟ้าใต้ดินเพื่อไปเที่ยว พิพิธภัณฑ์สยาม ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทั้งคู่ทำตั้งแต่คบกันมา นั่นคือการไปเดิน เที่ยวตามมุมต่างๆ ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล โดยเลือกจุดที่รถสาธารณะ

ไปถึงและอาจจะเดินอีกเล็กน้อย เพียงเท่านี้ก็ถือว่าเป็นการท่องเที่ยวแล้ว บางครั้งเดินเข้าตรอกซอกซอยที่ดูไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่ใจกลางเมืองหลวง บางครั้งทะลุผ่านหลังบ้านคนที่กำลังกินข้าวกันอยู่ก็มี

อัษฎาจะถ่ายรูปสถานที่เหล่านั้นลงในเฟซบุ๊ก โดยเลือกให้ภาพติดทิพารักษ์ในบางมุมแต่ไม่ให้เห็นหน้าชัด พร้อมคำอธิบายสั้นๆ เกี่ยวกับสถานที่ที่ไป นานวันเข้าคนติดตามเพิ่มขึ้น และเริ่มสอบถามว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร อยากให้เห็นหน้าชัดๆ แต่อัษฎาก็ไม่ตอบคำถามนั้น

เรื่องนี้เป็นความต้องการของทิพารักษ์เอง อัษฎาก็ชอบให้เป็นความลับแบบนี้

ทั้งสองออกจากพิพิธภัณฑ์ไปหาซื้อเบียร์กิน ต่อด้วยการเดินซื้อของในห้าง เมื่อเวลาว่างเข้าป้ายสามทิพารักษ์ก็อยากกินของหวาน อัษฎาเลือกร้านที่มีกาแฟ เขาให้เธอไปจองที่นั่ง ระหว่างนั้นก็มาสั่งเครื่องดื่ม

“คาปูชิโน...”

“คาปู...อึ้ย”

มีเสียงผู้หญิงแทรกขึ้นมาตอนที่อัษฎากำลังจะเอ่ยชื่อเมนู เขาหันไปอีกฝ่ายรู้สึกตัวและกำลังจะขอโทษ แต่แล้วต่างคนต่างก็เบิกตาโต

“ดา”

“นัท”

อีกฝ่ายเป็นหญิงสาวหน้าคมผิวสีน้ำผึ้ง ตัดผมบ๊อบเทห์ทำสีน้ำตาลทอง สวมเบลเซอร์สีขาวยับเสื้อยืดสกรีนข้อความภาษาอังกฤษ ท่อนล่างเป็นกางเกงขาสั้นกับรองเท้าผ้าใบหุ้มข้อ ดูทันสมัยแต่เช็กชื่ออยู่นิดๆ

“ไม่ได้เจอกันนานเลย สบายดีเธอ”

“สบายดี นัทละ เออ คาปูชิโนเย็นกับชาเขียววันครับ” ประโยคสุดท้ายเขาหันไปสั่งเครื่องดื่มกับพนักงานที่รออยู่ ญัษฐาวาจึงสั่งต่อเช่นกัน

“สบายดี ดามาเที่ยวเธอ”

“อืม” เขาตอบสั้นๆ

หญิงสาวมองเครื่องตี๋มสองแก้วอย่างเข้าใจ “ดาวยังทำงานที่เดิมอยู่ไหม”

“ทำอยู่”

“ถ้าเราชวนให้มาทำงานที่บริษัทเรา ดาก็คงปฏิเสธเหมือนเดิมใช่ไหม”
อักษรายิ้มมุมปาก “ใช่ เลิกดีที่เราเถอะ”

ณัฐวราไหวไหล่ มองชายหนุ่มรับเงินทอนจากพนักงานและถือแก้วกาแฟ

“ไปก่อนนะ” เขากล่าว

“ตามสบาย” เธอตอบพลางคิดในใจ

อยากรู้ว่าคำว่าเลิกดี อีกฝ่ายหมายถึงเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัว

“เจอเพื่อนหรือพี่ดา”

ทิพารักษ์ถามเมื่ออักษาส่งชาเขียวป่นให้และบอกเลขคิวสำหรับรับขนมให้เธอช่วยฟังพนักงานเรียก เขานั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม พยักหน้าตอบคำถามนั้น

เธอดูดชาเขียวกะพริบตาปริบๆ “ใช้คนที่ว่าเป็นลูกเจ้าของบริษัทหรือเปล่า”
อักษาเลิกคิ้วพร้อมทำเสียงสูง “ทำไม่รู้”

คนความจำดีวางแก้ว ยิ้มชน “ตอนแรกก็ไม่แน่ใจเพราะเขาทำผมใหม่ พอหันมาตรงๆ ก็จำได้”

ชายหนุ่มกลอกตาก่อนจะวางแก้ว ยื่นหน้าเข้าไปหา “ไม่ต้องจำגעขนาดนั้นก็ได้นะ หนูป๊อบ”

ทิพารักษ์ยื่นหน้ากลับไป “มีความลับอะไรหรือคะ คุณชายพี่ดา”

อักษาหัวเราะ พนักงานเรียกคิวรับขนมพอดี ชายหนุ่มจึงลุกออกไป ทิพารักษ์ระบายยิ้ม หยิบเครื่องตี๋มมาดูตออีกรอบ เธอเคยเจอเพื่อนคนหนึ่งของอักษามาก่อน เขาเล่าอย่างไม่ปิดบังว่าอีกฝ่ายมาขึ้นไมตรี แต่เขาก็ปฏิเสธไป ที่เจอกันล่าสุดคืออีกฝ่ายชวนเขาไปทำงานที่บริษัทเธอ ซึ่งเขาก็ปฏิเสธ

อีก โดยให้เหตุผลว่าทุกวันนี้งานที่ทำก็ไม่มีอะไรแย่

“มาแล้วครับ”

ศาสตราจารย์มีสเตอร์วอร์เบอร์รี่ผลใหญ่พร้อมกลิ่นนมเนยหอมอบอวล
ดึงดูดพิภพออกจากวงค์ และก่อนจะกินอำภาก็ขอถ่ายรูปก่อนเหมือนเคย

ศาสตราจารย์มองภาพสินค้าตัวใหม่ที่ฝ่ายศิลปะออกแบบมาให้บนจอ มือขวา
ลูบคาง สีหน้าไม่บอกอารมณ์แต่แววตาครุ่นคิด

“คอนเซ็ปต์คือความเรียบหรูครับ” ฝ่ายออกแบบพูด

“สวย แต่มันไม่ใช่แฟชั่นยุคนี้” ศาสตราจารย์ถือที่เท้าคางลงมา เอนตัว
ไปข้างหลัง วางข้อศอกกับพนักพิง “แบรนด์ใหม่ต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว
กว่านี้ แบบที่เห็นแล้วรู้เลยว่านี่คือชื่ออะไร แบบที่เห็นแล้วต้องมีคนก๊อปปี้
ไปขาย ผมอยากได้แบบนี้”

ความเงียบครอบคลุมห้องประชุมอีกครั้ง สุทินในฐานะประธานใน
ที่ประชุมกล่าวขึ้น

“ศาสตราจารย์คิดว่าอะไรที่จะเป็นเอกลักษณ์ได้”

ศาสตราจารย์บิดา อีกฝ่ายกำลังใกล้เคียงความสนใจให้ฝ่ายศิลปะ

“เอาเหลี่ยมมุมออก ใส่สีพาสเทล เอาเครื่องประดับที่มีเงาออกไปแล้ว
ออกแบบกระเป๋าทรงให้นุ่มพอที่จะใส่กับรองเท้าผ้าใบได้”

ฝ่ายศิลปะมองหน้าจอก่อนจะหันมามองลูกชายเจ้าของบริษัทที่เพิ่ง
เรียนจบจากต่างประเทศ ความที่เป็นคนวัยไม่ต่างกันมากจึงพอเข้าใจความ
ไฟแรงและกระหายที่จะทำงาน แต่ก็ขัดหูขัดตาทำทางและคำพูดที่แสดงออก
อยู่เหมือนกัน แต่เพราะเป็นลูกน้องจึงจำต้องรับคำอย่างสุภาพ

“ผมจะไปออกแบบมาให้ใหม่ครับ”

“ขอบใจมากนะคุณจ๊อบ” สุทินกล่าวเพื่อให้บรรยากาศคลี่คลาย

“อย่าเพิ่ง”

ศาสตราจารย์ขึ้นอีก ทั้งหมดมองเขาเป็นตาเดียว ชายหนุ่มเงยหน้า

มองเพดาน มองรอบห้อง แล้วชี้ไปที่ภาพวาดบนผนัง

“บนกระเป๋าคูจะมีลวดลายดอกไม้ซะหน่อย”

จ๊อบมองตาม “ดอกไม้...ดอกอะไรครับ”

“ยังนึกไม่ออก ลองออกแบบมาก่อนก็แล้วกัน”

แล้วการประชุมวันนั้นก็จบลงไป ศาสนะเข้ามาทำงานในตำแหน่งผู้วางกลยุทธ์แบรนด์สินค้า ซึ่งสัทินเห็นว่าน่าจะไปได้ดีเพราะแผนกนี้มีคนรุ่นใหม่ทำงานอยู่เยอะ เท่าที่สังเกตระหว่างการประชุม แนวคิดในการทำงานร่วมกันไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนัก

จะติดตรงท่าทางที่แสดงออกของศาสนะเองนี่แหละ ลูกชายเขาเป็นคนพูดจาเมะมาวไม่มีน้ำ แวตาก็ไม่เป็นมิตร สีหน้าไม่รับแขกใดๆ จะสนใจพนักงานทั้งบริษัทไม่ใช่เรื่องง่าย

“พี่ดาหยิบก้านกะเพราที่ตากแห้งมาให้หน่อย”

วันอาทิตย์ ทิพารักษ์กับอักษฎาปลูกผักอยู่ที่แปลงริมรั้วหน้าบ้านซึ่งมีพื้นที่เล็กๆ เธอเคาะเอาเมล็ดมาหยอดลงลงไข่เยื่อกระดาศที่มีดินรองอยู่แล้วค่อยๆ กลี๋ยดินกลบบางๆ แล้วรดน้ำปิดท้าย

อักษฎาลากสายยางมาให้เธอล้างมือ ก่อนจะม้วนเก็บให้อย่างเรียบร้อย

“ดีมากผู้ช่วย” ทิพารักษ์แซว

“ให้มาช่วยทุกวันเลยก็ได้นะ” เขาตอบ

“ไม่ทำงานตัวเองเหรอไง” เธอเช็ดมือกับผ้าขนหนู

“ก็กลับมาทำหลังเลิกงานไง” ชายหนุ่มเดินเข้ามาหา “แล้ววันหยุดก็ตื่นมารดน้ำให้ เก็บมะเขือ เด็ดพริกให้ป๊อไปผัดกะเพรา”

ทิพารักษ์เอียงคอเลิกคิ้ว “ฟังดูคล้ายๆ จะมาเป็นคนสวนบ้านนี้เลย”

อักษฎาจับมือเธอ “เร็วๆ นี่พี่จะให้แม่มาคุยเรื่องฝากตัวไว้กับนายเวยร์ แต่ไม่ใช่แค่คนสวนนะ ป๊าว่าไง”

หญิงสาวยิ้ม กิ่งเขินกิ่งหม่นไล่

ปิ่น!

ทั้งสองสะดุ้ง เสียงแตรรถดังสนั่น ทิพารักษ์รีบเดินมาที่ประตู

ปิ่น! ปิ่น!

ประตูรั้วสูงแค่อกจึงทำให้มองเห็นผู้มาเยือนชัดเจน เขายืนอยู่ข้างรถเก๋งราคาแพงสีขาว ไม่เห็นแววตาเพราะสวมแว่นดำ แต่เดาจากสีหน้านั้นได้ว่าบอກบุญไม่รับ

“คุณ...” ทิพารักษ์ยังพูดไม่ทันจบชายหนุ่มก็พูดสวนขึ้นมา

“แม่ฝากมาให้” เขายื่นถุงกระดาษใบใหญ่ออกมาโดยที่ตัวไม่ขยับ “มารับๆ เอาไป ร้อน”

ทิพารักษ์เปิดประตูรั้ว ใจก็คิดว่าเวลาสี่โมงเย็นปลายปีกับลมที่พัดโชยห่างไกลจากอุณหภูมิแบบที่เขากล่าวไม่น้อย เธอพนมมือพร้อมกล่าวคำขอบคุณ

“ใครเหอปปี้” อัษฎาซึ่งเดินตามมาติดๆ กันกล่าวขึ้น ทำให้ผู้มาเยือนชะงักกว้างที่กำลังจะหมุนกลับไปขึ้นรถ เขาหันมา ถอดแว่น

“พี่ตา นี่คุณศาสค่ะ ลูกคุณป้าอิมที่ช่วยดูแลปิ่นกับแม่”

อัษฎานิ่งซึ้ง แววตาที่มองผู้มาเยือนแข็งกร้าว รู้สึกคล้ายกับว่าอากาศถ่ายเทไม่สะดวกเมื่อเห็นใบหน้านั้น

“คุณศาส พี่ตาค่ะ”

ทิพารักษ์แนะนำแฟนหนุ่มอย่างไม่แน่ใจว่าคู่สนทนาจะอยากทำความรู้จักหรือไม่ ที่เห็นคือเขายิ้มมุมปาก เป็นรอยยิ้มที่ทิพารักษ์เดาความหมายไม่ออก ก่อนที่เขาจะสวมแว่นอีกครั้งแล้วเดินกลับไปขึ้นรถ

ทิพารักษ์ถอนใจ เหนื่อยเหมือนเพิ่งวิ่งมาลักรั้วโมง

“เขาเป็นแบบนี้แหละ ทำทางเหมือนจะหยิ่งๆ หน่อย ตามประสาลูกคนเดียว”

เสียงอ่อนหวานของเธอถึงอัษฎากลับมา

“นิสัยมันเป็นแบบนี้มานานแล้ว”

ทิพารักษ์หันขวับตาโต เอ๋เอ๋เสียงสูง “เอ๊ะ พี่ดา รู้จักคุณคาสมาก่อน
หรือ”

อัษฎากำหมัด สีหน้ายังเคร่งเครียดไม่คลาย
“รู้จักดีเลย คาสนะ”

คาสนะขับรถมาติดไฟแดง เขาเคาะนิ้วกับพวงมาลัย นึกถึงเหตุการณ์
เมื่อสิบนาทีก่อน

ผู้หญิงคนนั้น ลูกสาวของนักพิทักษ์คนขับรถ เป็นเด็กที่แม่ของเขา
เอ็นดูและมักจะเอามาชมในวงสนทนาอยู่เสมอราวกับว่าไม่มีเด็กคนไหน
ดีกว่านั้นอีกแล้ว จนทำให้เขาหมั่นไส้บ่อยครั้ง

วันนี้แม่ให้อาของฝากจากฮ่องกงมาให้ วันอาทิตย์ที่เขาควรจะนอน
พักผ่อนดูหนังเพื่อเตรียมตัวไปทำงานพรุ่งนี้ก็กลายเป็นว่าต้องขับรถออกมา
เขาหาทางบายเบี่ยง แต่แพ้สองเสียงซึ่งมีพ่ออยู่ด้วย สุดท้ายจึงจำเป็นต้อง
มา ไม่คิดว่าจะได้เจอกับคู่ปรับตัวฉกาจ

‘นี่พี่ดาละ’

อัษฎา

หมอนั่นเป็นแฟนของเด็กคนโปรดของแม่ ป๊อบ

ดอกป๊อบ

คาสนะกระตุกยิ้ม เขาคิดออกแล้วว่าจะใช้ดอกไม้อะไรบนสินค้านี้

๒

การแข่งขันบาสเกตบอลรอบชิงชนะเลิศประจำคณะบริหารธุรกิจ เป็นการเจอกันระหว่างสาขาการตลาด ทีมแชมป์เก่า กับทีมม้ามีด สาขา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ตอนนี้ทีมการตลาดนำอยู่เจ็ดสิบห้าต่อหกสิบ ทีม คอมพิวเตอร์ธุรกิจเสียตัวเก่งอย่างอัษฎาไปตอนปลายควอเตอร์ที่สามจาก อุบัติเหตุเท้าพลิก ชายหนุ่มเป็นผู้เล่นทำแต้มสูงสุดประจำทีม ทำให้แต้มตาม อยู่ถึงสิบห้าแต้ม เหลือเวลาอีกสามนาที

คาสนะเหลือบมองอัษฎาซึ่งนั่งอยู่ข้างสนามโดยมีสตาฟทีมνωดให้ ด้วยความกระหึ่มใจ ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปทีมของเขาชนะแน่

ปรี๊ด!

“คอมพิวเตอร์ธุรกิจขอเปลี่ยนตัวเบอร์แปด”

อัษฎากลับลงสนามอีกครั้ง เขาวิ่งเหยาะๆ ทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ตัดลูกไปได้แล้วส่งให้อัษฎาซึ่งยืนอยู่วงนอกทันที เขาตั้งลูกแล้วชูตลงไปได้ สามแต้ม แต้มห่างเหลือสิบสอง ทีมการตลาดได้โต้กลับแต่ชูตไม่ลง ทีม คอมพิวเตอร์ธุรกิจตัดลูกมาได้ ส่งให้อัษฎาทำสามแต้มอีกลูก ทีมการตลาด

บุกบ้างซุตสองแต้มลง ตอนนี้อยู่ห่างสิบเอ็ดแต้ม เหลือเวลาสองนาทีก่อน

ทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจตัดลูกได้อีกครั้ง ส่งให้อัษฎาทำสามแต้มสองครั้ง ได้เพิ่มหกคะแนน คะแนนนี้ติดเหลือแค่ห้า ทีมการตลาดต้องขอเวลานอก

“อ้ออัษฎามันวิ่งไม่ไหว แต่มันยืนรอกนอกยัดสามแต้มอย่างเดียวเลย”

ศาสตราจารย์อย่างหัวเสีย โคะสั่งให้ลูกทีมอย่าบ่มบ่ามบุก ให้ครองบอลแล้วตั้งรับแน่นๆ แต่ช่วงท้ายของเวลาชอตคล็อกทีมการตลาดซุตไม่ลง ทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจสวนกลับส่งบอลให้อัษฎา เขาทำท่าจะซุตสามแต้มเหมือนเดิมแต่เปลี่ยนใจส่งให้เพื่อนในตำแหน่งด้านในที่หลุดตัวประกบแล้วซุตลงไปจนได้ เหลืออีกสามแต้มเท่านั้น เสียงเชียร์ดังกระหึ่ม

เวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีก่อน ทีมฝ่ายตรงข้ามกันครอบครองลูก ทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจพยายามตัดบอล แต่ทีมการตลาดก็ส่งไปมาเพื่อซื้อเวลา ทั้งสองตัดบอลกันไปได้ทีละครั้ง จังหวะสุดท้ายทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจได้บุก

ปรืด!

ศาสตราจารย์เข้ามาตัดลูกในจังหวะที่คู่แข่งกำลังจะซุตสองแต้ม เขาหันไปโวยวายกับกรรมการว่าไม่ผิด กับต้นทีมรีบมาดึงไว้

“ถึงมันซุตลูกโทษลงหมด เราก็ชนะอยู่ดี”

คนหัวร้อนหายใจหอบ ขณะนั้นเหลือเวลาอีกสองวินาทีเท่านั้น มีคะแนนจากลูกโทษให้เพิ่มสองแต้ม แต่ตอนนี้แต้มห่างกันสามแต้ม

ผู้เล่นทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจโยนบอลให้อัษฎา แต่ชายหนุ่มเดินมาส่งคืน ศาสตราจารย์เห็นเขากระซิบบออะไรบางอย่าง ใจเต้นโครมครามที่ไม่ได้เกิดจากความเหนื่อย

ลูกโทษลูกแรกลง เหลือสองคะแนน

ให้ที่เหลือซุตลงอย่างไรก็ไม่ทัน ไม่มีทาง เพราะฝ่ายเขาต้องได้ส่งบอล ศาสตราจารย์คิด

ปัง!

ลูกโทษลูกที่สองกระแทกเป็นอย่างแรง บอลกระเด็นออกไป ศาสนะจิกยิ้ม แต่แล้วก็เบิกตาโตเพราะทิศทางที่บอลพุ่งไปคือจุดที่อัษฎาอยู่นอยู่พอดี บ้าแล้ว

ดาวเด่นประจำสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจบรรจงยกลูกบาสขึ้นเหนือศีรษะแล้วค่อยๆ ปล่อยออกไปในจังหวะที่ตัวสกัดกั้นของทีมการตลาดพุ่งเข้ามาพอดี มันลอยข้ามศีรษะผู้เล่นทุกคนดังภาพลโลว์ม้วน

สวบ!

ลูกบาสลอดห่วงผ่านตาข่ายลงมา เวลาหยุดหมุนในวินาทีนั้น ก่อนที่เสียงเชียร์จะดังกระหึ่ม

ผู้เล่นทีมการตลาดรีบส่งบอลจากข้างสนาม

ปัง!

เสียงหมดเวลาดังขึ้น ตามด้วยเสียงกรี๊ดกับเสียงโห่ร้องของกองเชียร์สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ขณะที่เสียงก่นด่าด้วยความเสียตายเป็นของสาขาการตลาด ผู้เล่นหลายคนทรุดลงกับพื้น ตัวสำรองกุมศีรษะอย่างเจ็บใจ

ทีมสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจสามารถล้มแชมป์เก่า สร้างตำนานแชมป์หน้าใหม่จากการเอาชนะทีมที่ได้ชื่อว่าเก่งและแกร่งที่สุดในมหาวิทยาลัย

ศาสนะรู้สึกเหมือนถูกน็อก เขายืนนิ่งอยู่กลางสนาม มองภาพอัษฎาที่เพื่อนกำลังประคองให้ลุก คู่แข่งทำหน้าินัวด้วยความเจ็บ ในสมองศาสนะประมวลสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา

ตอนที่อัษฎาส่งบอลคืนเพื่อนได้กระซิบบออะไรบ้างอย่าง คำตอบก็คือการให้เพื่อนชูตบอลไปกระแทกแป้นเพื่อให้กระดอนออกมาวงนอก เพราะต่อให้ชูตลูกโทษลงคะแนนก็ไล่ไม่ทัน เวลาที่ไม่พอจะตั้งเกมบุกได้ จึงเลือกเดิมพันด้วยวิธีนี้

ต่อให้โชคไม่ดีบอลไม่เข้าทางก็ไม่มีอะไรต้องเสีย แต่มันได้ผล

ผู้เล่นตัวเก่งทีมคอมพิวเตอร์ธุรกิจกัดฟันเล่นในสามนาทีที่เหลือเพื่อ

ให้ทำเต็มได้ทันด้วยการยิงสามแต้มติดต่อกัน จนบางจังหวะสามารถถึงตัวประกบแล้วส่งต่อให้วงในทำเต็มได้ด้วย เป็นทีมการตลาดเองที่ลั่นจานจนตั้งรับไม่อยู่

ศาสระกำหมัดแน่น เดินออกไปโดยไม่จับมือกับคู่แข่ง ต้องทนมองอัษฎาขึ้นไปรับถ้วยทั้งที่ขาจะเพลกด้วยความเจ็บใจ การเดิมพันนี้เป็นที่กล่าวขานจนจบปีการศึกษานั้น

แต่ความพ่ายแพ้ันไม่ใช่คนเดียว

“คุณศาสครับ”

ศาสระหลุดจากวงค์ เขามองภาพกระเป๋ที่ฝ่ายออกแบบกำลังโชว์แบบแรกเป็นกระเป๋าสพายข้างโทนสีพาสเทล มีดอกป๊อปจับช่ออยู่มุมกระเป๋อีกแบบเป็นลวดลายเฉพาะดอก เขายับตัว

“เอาแค่ดอกเดียวแล้วใช้ลายเส้นแบบที่สอง ทำให้เหมือนภาพวาดง่ายๆ เส้นไม่จำเป็นต้องสีดำ แค่นี้”

จ๊อบหันไปมองแบบกระเป๋ที่โชว์อยู่ ลูกชายเจ้าของบริษัทเลือกใช้จุดเด่นของแต่ละแบบมารวมกัน

“ผมจะแก้ไขให้เลย ขอเวลาสักครู่ครับ”

แล้วนักออกแบบก็ลงมือทำตามนั้น ไม่นานภาพตามแบบที่ศาสระพูดออกไปก็ปรากฏบนจอ เสียงพิมพ์ทำนองพอใจดังมาจากสมาชิกที่เข้าประชุม

“ผมเปลี่ยนคำว่า Zassy ให้เป็นแบบลายมือด้วย”

“สวย” ศาสระพูด ก่อนจะหันไปมองสุทินที่เหลือบมองมา “สวยก็คือสวย ไม่มีแต่แล้ว”

สุทินอมยิ้มก่อนจะหันไปทางจ๊อบ “ขอบคุณมากคุณจ๊อบ”

“ครับ” จ๊อบผงกศีรษะแล้วนั่งลง ก่อนที่การประชุมจะดำเนินต่อไป

ศาสนาขับริมมาตามทาง แค่นี้ก็จำได้ บ้านหลังนั้นปลูกต้นเป๊ปไว้ตามซอกลูกสาวเจ้าของบ้าน เขาลงจากรถพร้อมถุงของฝากแล้วมองหารัง แต่ดูเหมือนจะไม่มี คราวก่อนใช้วิธีบีบแตรเรียกคนในบ้าน แต่ตอนนี้มองเห็นว่าประตูรั้วไม่ได้ล็อกเลยถือโอกาสเดินเข้าไป

ก่อนจะก้าวเข้าประตูบ้าน เขาได้ยื่นการสนทนาระหว่างผู้หญิงสองคน

“ฉันเห็นว่าดากับหนูบีบคบหากันมาลักพักแล้ว ก็คิดว่าน่าจะถึงเวลาที่จะมาเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว”

โสภากล่าวจุดประสงค์ของการมาเยือนในวันนี้ ถึงจะเป็นการส่อขอ แต่ด้วยความที่เป็นแม่คนเหมือนกันจึงเป็นไปในลักษณะเพื่อนสองคนนัดกินข้าวในบรรยากาศเป็นมิตรมากกว่า

“ฉันนะไม่มีปัญหาอะไรหรอก ฉันก็เอ็นดูตาดาดเหมือนลูกคนหนึ่ง คงต้องแล้วแต่บีบเขา ว่ายังงัยละบีบ” ยาวลักษณะหันไปทางลูกสาว

ทิพารักษ์หน้าแดง มองอัมภาเขินๆ ชายหนุ่มก็ยิ้ม ได้แต่กุมมือเข้าหากันด้วยหัวใจเต้นแรง

“บีบไม่มีปัญหาอะไรคะ”

โสภายิ้ม “ดีจริง ถ้าฉันป้าจะรีบไปหาฤกษ์นะ แล้วเรื่องสินสอดทองหมั้นละ แม่เยาว์จะเรียกสักเท่าไร”

“เรื่องนั้นไม่สำคัญ สำหรับฉันขอแค่ให้เด็กสองคนรักกันจริงก็พอ ฉันคงไม่ขอเรียกอะไร เอาเป็นว่าแล้วแต่ทางพี่โสภาก็เห็นเหมาะสมเถอะจ้ะ”

“เอาแบบนั้นก็ได้จ้ะ ขอบใจแม่เยาว์มากนะที่เอ็นดูตาดา”

“ตาดาเป็นเด็กดี ใครๆ ก็ยอมเอ็นดูอยู่แล้ว”

“ยังก็ต้องขอบใจแม่เยาว์จริงๆ นะที่ไว้ใจยอมมอบลูกสาวที่น่ารักอย่างหนูบีบให้ตาดาดูแล”

“ฉันเองก็ต้องขอบคุณพี่โสภามากเหมือนกันที่รักและเอ็นดูบีบ ฝากตาดากับพี่โสภาดูแลด้วยแล้วกันนะคะ” ยาวลักษณะกล่าวอย่างถ่อมตัว “เดี๋ยวพี่

โสภากับตาดากอยู่ทานข้าวด้วยกันนะ ปีบทำกับข้าวไว้หลายอย่างเลยวันนี้”

เจ้าของบ้านชวน ผู้มาเยือนทั้งสองพยักหน้าด้วยความยินดีแล้วลุกขึ้นเตรียมตัว ทิพารักษ์เดินนำ แต่ยังไม่ทันจะไปที่ครัวก็พบกับผู้มาเยือนที่ไม่คาดฝันอยู่ตรงประตูหน้า

“อู๊ย!”

คนทั้งสามมองตามเสียงเป็นตาเดียว

“คุณศาส”

“เอ๊ะ” ยาวลักษณะส่งเสียงเบาๆ โสภามองตาม

“สวัสดิ์ครับน้ำเয়ার” ชายหนุ่มยกมือไหว้แล้วมองไปยังผู้ใหญ่อีกคน ไหว้โดยไม่กล่าวคำทักทาย “ขอโทษครับ ไม่รู้ว่่าน้ำเয়ারมีแขก” เขาตัวดสายตามองชายคนเดียวในที่นั้น วินาทีเดียวเท่านั้น

“เอ่อ...”

ศาสนะหันไปทางทิพารักษ์ ยื่นถุงสองใบ “แม่ฝากมาให้”

“ค่ะ” ทิพารักษ์รับถุงมางๆ “ขอบคุณค่ะ”

“ไปละ”

แล้วชายหนุ่มก็เดินออกไปอย่างเงียบเชียบราวกับไม่มีการมาเยือนของเขามาก่อน

“ศาสนะ ลูกชายของคุณอมรรัตน์กับคุณสุทิน เจ้านายเก่าพ่อปีบเขานะค่ะ”

ยาวลักษณะอธิบายให้โสภ่าฟังสั้นๆ ผู้มาเยือนพยักหน้ารับรู้ ประวัตติของเขาไม่ใช่เรื่องที่เธอสนใจนัก ทิพารักษ์มองอักษราวอย่างไม่ตั้งใจ แล้วก็ต้องแปลกใจกับแวตาทิงซังของเขาามมองตามหลังศาสนะไป

ศาสนะกลับมานั่งในรถ นึกถึงบทสนทนา เนื้อหาเป็นเรื่องการสว่ขอ ทาบทามลูกสาวให้ลูกชาย

ฉันเห็นว่าดากับหนูปีบคบหากันมาลั้กพักแล้ว ก็คิดว่าน่าจะถึงเวลา

ที่จะมาเป็นทองแผ่นเดียวกันแล้ว”

กระจกมองหลังสะท้อนใบหน้าเหยียดยิ้มของศาสนะ ก่อนรถจะเคลื่อนออกไป

วันนี้เยาวลักษณ์เริ่มทำขนมเร็วเล็กน้อยเพราะขนมชั้นใช้เวลาหนึ่งนาน นอกจากนั้นยังมีขนมต้ม รวมทั้งขนมเปียกปูน ทิพารักษ์เป็นผู้ช่วย ทั้งเตรียมวัตถุดิบ บรรจุภัณฑ์ รวมไปถึงเก็บล้าง

ตอนนี้ขนมต้มเสร็จแล้ว ขนมเปียกปูนกำลังนั่งอยู่บนเตาหนึ่ง อีกเตาเป็นขนมชั้น เยาวลักษณ์คนแบ่งขนมชั้นแล้วตักไปเทลงพิมพ์ ขนมของเธอมีทั้งรูปแบบดั้งเดิมและรูปแบบใหม่ๆ ทำให้ลูกค้าได้สนุกกับการเลือกซื้อ

ปิ่น!

ทิพารักษ์ซึ่งกำลังชูดมะพร้าวแยงหน้า

“ใครมาปิ่น” เธอพนแล้ววางมือ เพราะตอนนั้นทำโหม่งกว่าแล้ว

หญิงสาวคิดคำพูดไม่ถูกตอนเห็นศาสนะยืนพิงรถเก๋งสีขาว เขาสวมเสื้อเชิ้ตพับแขนกับกางเกงสแล็ก มีกลิ่นอายเพลย์บอยจางๆ เธอพนนมมือไหว้ ศาสนะเอียงศีรษะเล็กน้อยราวกับให้กิริยานั้นแทนการรับไว้ เขาทำท่าจะเดินเข้าไปในบ้าน ทิพารักษ์มอง

“ฉันมาหาแม่เธอ หรือว่าน้ำเยาว์ไม่อยู่”

“อยู่ค่ะ” ลูกสาวเจ้าของบ้านตอบเบาๆ แล้วเดินนำเข้าไปในบ้าน

“อ๋อ คุณศาส สวัสดิ์ค่ะ”

เพราะศาสนะไหว้ก่อน เยาวลักษณ์จึงรับไหว้ขณะที่มือยังถือกระบวยด้วยอาการตกใจปนงอแง เขาชูถุงที่ถือมาค้างไว้ทำนองว่าจะวางไว้ตรงไหนได้ ทิพารักษ์เดินมารับ ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจของกิน แต่เธอยังไม่เปิดดู

“วันก่อนผมยังไม่ได้ทักทายน้ำเยาว์เลย วันนี้มีเวลาเลยแวะมาหา ربกวนหรือเปล่าครับ”

“ไม่หอรกค่ะ แต่คุณศาสไปนั่งข้างนอกไหมคะ ในครัวมันร้อน ดื่มน้ำ

ก่อน ปิบ พาคุณศาลไปลูก”

ศาลนะมองทิพารักษ์ “เอาน้ำเย็นแก้วหนึ่ง แต่เอามาให้ในนั้นะ”

คนถูกใช้เบิกตาขึ้นนิดหนึ่ง แต่แล้วก็เดินออกไป ศาลนะเดินไปที่เตา
ยาวลักษณะบอกว่ากำลังทำขนมขึ้นกับขนมเปียกปูน

“จริงสิ ขนมเปียกปูนวันก่อนของน้ำเยาว์นี่เอง อร่อยดี น้ำเยาว์สบาย
ดีไหมครับ”

“ก็ตามประสาคนแก่ค่ะ คุณศาลละคะ กลับมาแล้วทำงานที่บริษัทกับ
คุณพ่อเลยใช่ไหมคะ”

“ครับ”

ทิพารักษ์ไม่อยากเชื่อว่าน้ำเสียงสุภาพนั้นมาจากคนคนเดียวกับ
ที่พูดห้วนๆ แล้วมองเธออย่างเย็นชา เขารับแก้วน้ำจากเธอแต่ยังไม่มอง
ยาวลักษณะเทแป้งลงไปทับแป้งเก่าที่หนึ่งสูกแล้ว ก่อนจะไล่สายตาไปเรื่อยๆ
แล้วหยุดที่ผลไม้สีน้ำตาลเข้มที่กองอยู่ริมผนัง

“ลูกอะไรครับ”

“ลูกตาล ที่เอาไปทำขนมตาลค่ะ”

เขาถือแก้วทำทานึก “ขนมสีเหลืองฟูๆ ทำมาจากลูกไอนี่หรือครับ”

“ค่ะ แต่คงทำวันมะรืน เพราะพรุ่งนี้ปิบต้องไปสัมภาษณ์งาน น้ำทำ
คนเดียวไม่ไหว” ยาวลักษณะตอบอย่างเต็มใจแม้จะเหนื่อย เพราะเข้าใจว่า
ชายหนุ่มเป็นคนรุ่นใหม่ คงอยากรู้เรื่องการทำขนมไทย

การที่แม่เอ่ยชื่อเธอทำให้เขาหันมามอง หญิงสาวกำลังนั่งชูดมะพร้าว
“ทำไมไม่นั่งชูดแบบนางเอกแม่เบ๊ย”

ทิพารักษ์เผลอจ้องเขาเขม็ง ยาวลักษณะหัวเราะคิก

“สัมภาษณ์อะไร ออกจากงานที่เก่าหรือ” เพราะเห็นว่าทิพารักษ์ไม่ยอม
ตอบคำถามนั้น เขาเลยชวนคุยเรื่องใหม่

“ค่ะ” หญิงสาวเ้มปากก่อนตอบ ศาลนะพยักหน้าหงึกๆ

“คุณศาลกินข้าวหรือยัง อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนสิคะ”

คนถูกชวนประสานมือ ใช้นิ้วถูคางเหมือนใช้ความคิด

“ผมยังไม่ค่อยหิวครับ เอาไว้วันหลังดีกว่า พรุ่งนี้ไปสัมภาษณ์ที่ไหน”
เขาตอบคำถามเยาะลัทธิแล้วถามทีพารักษ์ซึ่งตอนนี้อยู่ดะมะพร้าวจนพุนถาด
หญิงสาวบอกสถานที่

“อยู่ใกล้ๆ ที่ทำงานฉันเอง ไปด้วยกันไหม”

ทีพารักษ์เงยหน้าทันควัน มองศาสนะที่กล่าวข้อเสนออย่างคาดไม่ถึง
แล้วส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอบคุณค่ะ”

“ยังงั้นก็ต้องไปทำงานอยู่แล้ว ทางเดียวกันไปด้วยกันก็น่าจะดี
ไม่ใช่เหรอ”

“ป๊ปปปปปปปปปให้คุณต้องเสียเวลามารับที่บ้านค่ะ”

ศาสนะเอียงศีรษะ กอดอก ยิ้มมุมปาก “ถ้าเสนอว่าจะมารับ แสดง
ว่าฉันเต็มใจ ไม่ได้รู้สึกว่าคุณต้องเสียเวลา”

ทีพารักษ์ยิ้มปากนึ่ง พยายามนึกหาคำปฏิเสธ แต่ดูเหมือนจะไม่ทัน
เพราะอีกฝ่ายหันไปพูดกับแม่เธอ

“น้ำเยาว์ ถ้าผมขอไปส่งป๊ปปไปสัมภาษณ์ได้ไหมครับ”

เป็นครั้งแรกที่ทีพารักษ์ได้ยินเขาเรียกชื่อเล่นของเธออย่างสนิทสนม
มันให้ความรู้สึกแปลกๆ อย่างไรพิกล

เยาะลัทธิเข็ดเหวี่ยงหลังจากวางถาดขนมเปียกปูน

“ถ้าคุณศาลไม่ถือว่าเป็นการรับงานก็ขอบคุณมากค่ะ” เธอบอก ส่ง
สายตาไปทางลูกสาวกลายๆ ว่าไม่ควรเสียมารยาทกับคนที่มึนน้ำใจ โดย
เฉพาะคนจากครอบครัวอรรถพิพัฒน์

ศาสนะหันมายกคิ้วและยิ้มให้ทีพารักษ์อย่างผู้มีชัย ส่วนคนแพ่ที่ไม่
เต็มใจได้แต่เก็บความหงุดหงิดไว้ เธอหันไปสบตาแม่ ไม่เห็นอะไรนอกจาก
ความรักและหวังดี จึงวางความรู้สึกไม่พอใจที่มีต่อศาสนะไว้ชั่วคราว คงแค่
หันเตี้ยเท่านั้นละมั้ง

“ขอบคุณคุณศาสนะมากๆ ค่ะ” ทิพารักษ์อดประชดไม่ได้

“ไม่เป็นไรเลย แค่อะไรเล็กน้อยเองดอกป๊อป”

ศาสนะทอดเสียงตรึงคำว่าดอกป๊อปคล้ายจะล้อเลียนเธออย่างอารมณ์

ดี

ทิพารักษ์นั่งรถมากับศาสนะ เขาถามเรื่องมือเข้า เธอตอบสั้นๆ ว่า
กินมาแล้ว ส่วนใหญ่หญิงสาวจะเลือกเจียบ แม้กระทั่งถามเรื่องฟังเพลง เธอ
ก็นิ่งทำเป็นไม่ได้ยินเสียอีก

เอี้ยด!

“โอ๊ย!”

รถเบรกกะทันหันจนทิพารักษ์หน้าคะมำ ถึงคาดเข็มขัดนิรภัยอยู่
แต่ก็ทำเอาศีรษะโคลน เธอรีบหันไปมองคนขับ

“ขอโทษที มดมันตัดหน้านะ”

ศาสนะพูดหน้าตาย ทิพารักษ์หายใจถี่ใจเต้นโครมคราม อารมณ์ที่
นิ่งอยู่เดือดปุดขึ้นมา ยิ่งเห็นนั่นนี่ตาพราระยับกับท่าทางไม่รู้ไม่ชี้แล้วยิ่ง
โกรธ เขาแกล้งเธอ

รถมาถึงหน้าอาคารที่เป็นจุดหมาย ทิพารักษ์ปลดเข็มขัดนิรภัย เปิด
ประตูแล้วทำท่าจะลงจากรถไป แต่ศาสนะพูดตามหลัง

“เธอลืมอะไรหรือเปล่า”

ทิพารักษ์หันกลับไปมองข้าวของของตัวเอง มันใจว่าไม่ลืม กำลังจะ
อ้าปากศาสนะก็พูดขึ้นก่อน

“เธอลืมมารยาทไว้ในรถคันนี้ละ ขอบคุณคุณศาสนะมากนะคะที่มาส่ง
ไปไหนลองพูดสิ”

ทิพารักษ์หน้าร้อนผ่าว ยิ่งเห็นแวต่ายยวนก็ยิ่งโกรธและอาย แต่คิด
แล้วผลเสียจะตกอยู่กับแม่มากกว่า ในที่สุดก็พนมมือไหว้แบบเร็วๆ แล้วลง
จากรถไปโดยไม่ยอมพูดตามที่เขาบอก

ศาสนะมอทิพารักษ์ที่เดินเข้าอาคารไปแล้วยิ้มร่ามร้ย

ทิพารักษ์เป็นลูกที่ดีของแม่มาตลอด หลังจากพ่อจากไปเธอก็ตั้งใจว่า จะไม่มีวันทำให้แม่เสียใจ แต่เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกอึดอัดใจเมื่อต้องเอาขนม มาให้ที่บ้านอมรรัตน์ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็เต็มใจตลอด เป็นฝ่ายเสนอตัวเอง ด้วยซ้ำ

‘คุณศาสนะถามถึงวันก่อน คงอยากกิน อีกร้อยเขาก็อุตส่าห์ไปส่ง ป๊อบ เดียวเขาจะหาว่าเราไม่มีน้ำใจ’

เหตุผลของแม่ก็ไม่มีอะไรค้านได้ หญิงสาวตกกริ่ง แม่บ้านตีวามาเปิด ให้เหมือนเดิม ทักทายกันเหมือนเดิม

“วันนี้เอาอะไรมาฝากลูก”

นอกจากอมรรัตน์ สุกินก็อยู่ด้วย ไม่บ่อยนักที่ทิพารักษ์จะเจอหัวหน้า ครอบครัว เขาเป็นชายผิวขาวรูปร่างสมส่วนแวตใจดี ศาสนะเหมือนแม่ มากกว่า โดยเฉพาะคิ้วเข้มดำสนิทลากยาวเลยหางตา

“มีไก่อบ แล้วก็ขนมตาลกับขนมกล้วยค่ะ”

ขนมจัดอยู่ในตะกร้าหวายดูน่ารัก ขนมตาลห่อด้วยใบตาลเป็นทรง สามเหลี่ยม ขนมกล้วยอยู่ในกระทงสี่เหลี่ยม ทั้งสองอย่างขนาดพอดีคำ

“เยอะเยอะเลย” สุกินกล่าว

‘ก็พอตีวันก่อนลูกชายของคุณลุงไปทำท่าอยากกินถึงในครัว หนูเลย ต้องเอามาให้ถึงที่เลยนี่ไงคะ’ แนนอนว่าประโยคนี้ทิพารักษ์ไม่ได้พูดออกไป ได้แต่บอกว่าไก่อบมาจากการที่มีคนจ้างทำข้าวกล่อ่ง แม่จึงทำเผื่อมาให้ด้วย

“เกรงใจจริงๆ อ้อ ศาสนะพอดิ หนูป๊อบเอาขนมตาลมาฝากนะลูก ขนมกล้วยก็มี”

ตรงบันไดที่ทอดลงสู่ห้องโถง ชายหนุ่มสวมชุดนอนเดินลงมา หน้าตามินต์มยอยู่อย่างคนเพิ่งตื่น เขามองทิพารักษ์แวบเดียวแล้วเดินไปที่ครัวซึ่งเป็นมุมเชื่อมต่อกับห้องนั่งเล่น

“ไม่มีมารยาทเลย ศาส” สุทินบ่น “ขอโทษด้วยนะหนูป๊อบ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ เวลาป๊อบเพิ่งตื่นกึ่งๆ แบบนี้เหมือนกัน”

ทิพารักษ์พูดไปแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าแก้ตัวให้ชายหนุ่มไปเสียแล้ว ใจจริงแค่มัวอยากให้ผู้ใหญ่ทั้งสองกังวลเท่านั้น

“ชนมชายดีไหม”

สุทินกับอมรรัตน์พูดคุยไต่ถามทิพารักษ์พอประมาณ ยังมีเรื่องงานมาเป็นหัวข้อสนทนาอีกครั้ง หญิงสาวรับความปรารถนาดีอย่างซาบซึ้ง กระทั่งเวลาผ่านไปพักใหญ่เธอก็ขอตัวกลับ เพราะต้องทำขนมอีก

“เดี๋ยวให้เกษมไปส่ง จริงสิ วันนี้เกษมไม่อยู่” อมรรัตน์มองไปที่ครวั
“ศาส ไปส่งป๊อบหน่อยได้ไหมลูก”

ศาสนะซึ่งยังนั่งจ่อมอยู่กับไอแพดและกาแฟมองมา ทิพารักษ์เพิ่งเห็นว่าบนโต๊ะมีขนมตาลกับขนมกล้วยอยู่ในจานเล็ก

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวป๊อบกลับเอง”

“แต่มันไกลนะกว่าจะเดินไปถึงปากซอย แดดกำลังแรงเลย ให้ศาสไปส่งเถอะ”

“ขอบคุณค่ะ แต่ป๊อบเกรงใจ...คุณศาสนะค่ะ”

ประโยคท้ายเธอกล่าวเสียงเบา ศาสนะลุกจากโต๊ะแล้วเดินขึ้นไปชั้นสองราวกับแสดงออกว่าจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ตกลงจะไปส่งใช่ไหม เดี่ยวให้หนูป๊อบรอนะ” สุทินพูด

“กินข้าวหรือยัง หออะไรกินกันไหม เทียงกว่าแล้ว”

ศาสนะขับรถออกมาจากบ้าน ทิพารักษ์นั่งตำแหน่งผู้โดยสาร ในรอบหนึ่งสัปดาห์เธอนั่งรถมากับเขาสองหนแล้ว ไม่รู้จะจดจำในแง่ไหนดี ที่รู้คือกลิ่นน้ำหอมจากตัวเขาต่างจากกลิ่นของอัมฆา

“ไม่ค่ะ กลับบ้านเลยค่ะ”

“ไม่หิวเหรอ” เขามองป้ายร้านรวงจากตึกที่อยู่ริมถนน “ตรงแยกหน้า

มีร้านอาหารญี่ปุ่นอร่อยมาก ใช้ของดีด้วย แซม่อนี่สดสุดๆ กินไหม”

ทิพารักษ์สายหน้า “ป๊อปไม่ค่อยชอบค่ะ”

“ไม่ชอบอาหารญี่ปุ่น” เขายังคับพวงมาลัย “งั้นกินส้มตำไหม ยาแซบ
ไถ่อย่างอะไรแบบนี้ละ สนไหม”

“ไม่ค่ะ ตอนนี้สนใจอยากกลับบ้านอย่างเดียว”

ศาสนะแหม่ปาก นิ่งอยู่ครู่หนึ่งจนทิพารักษ์คิดว่าไม่ต้องตอบอะไรแล้ว
แต่เขาเอ่ยขึ้น

“แต่ว่าคราวนี้เธอยอมนั่งรถมากับฉันนะ”

ทิพารักษ์หันไป ชมวดคิ้วสงสัย รอให้เขาขยายความต่อ แต่คราวนี้
ชายหนุ่มเลิกเกียบนาน เธอผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งใจ

ด้วยความที่แต่งตัวออกมาแล้วไม่อยากจะเสียเที่ยว ศาสนะจึงเลือก
ห้างสรรพสินค้าเป็นที่กินมื้อกลางวัน ตามด้วยการเลือกหนังดูหนึ่งเรื่อง ดื่ม
กาแฟ เข้าร้านหนังสือ ต่อด้วยร้านเสื้อผ้า ถูกใจเนกไทสองเส้น ดูร้าน
กระเป๋าแบรนต์เนม กระทั่งดูนาฬิกาอีกทีก็หุ่่มกว่าแล้ว ตั้งใจว่าจะลงไป
ซูเปอร์มาร์เกตก่อนกลับ เขาเดินผ่านร้านอาหารญี่ปุ่น ลูกค้ายกำลังแน่นร้าน

ศาสนะเดินเลยไปแล้วแต่ชะงักฝีเท้า เหมือนเห็นคนที่คุ้นตา เขาเดิน
ถอยกลับมา ชายหญิงคู่หนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะถัดจากริมกระจกเข้าไปสองแถว

ป๊อป เด็กคนโปรดของแม่กับ... ลมหายใจกระชั้นถี่ขึ้น อ๊ะภา

ภาพที่หมอนั้นขึ้นไปรับถ้วยรางวัลเหมือนเป็นเสียงนหนามแทงใจ
เท่านั้นไม่พอ วันที่รับช่อดอกไม้แสดงความยินดีในฐานะประธานองค์กร
นักศึกษาเป็นยิ่งกว่าน้ำกรดที่รดใจเขามาตลอด

“ป๊อปไม่ค่อยชอบค่ะ”

ชายหนุ่มแค้นยี้ม เข้าใจกระจ่างแล้ว ที่ไม่ค่อยชอบนั่นคือฉันใช่ไหม
ไม่ใช่อาหารญี่ปุ่น

“แล้วจะได้รู้กัน ดอกป๊อปคนสวย”

ทิพารักษ์กำลังสนุกอยู่ในงานเลี้ยง วันนี้เป็นวันเกิดปิยะดาเพื่อนสนิทของเธอ และเพราะงานฉลองเล็กๆ นี้จัดขึ้นตอนกลางคืน อัษฎาจึงอาสามาส่งแฟนสาวทำงาน และตกลงกันว่าถ้างานเลี้ยงเลิกให้ทิพารักษ์โทร. บอกแล้วเขาจะมารับกลับบ้าน สมาชิกในห้องคาราโอเกะมีทั้งหมดหกคน เสียงเพลง เสียงหัวเราะ สลับกับเสียงแซวเล่นมุกกันดังเฮฮาต่อเนื่อง

“بيب โทรศัพท์بيبเล่า”

ปิยะดาทักขณะที่ทิพารักษ์ปรบมือให้เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังร้องเพลง เจ้าของโทรศัพท์หยิบกระเป๋าเปิดแล้วพบว่ามียาสายเข้าจริงๆ

แต่ว่าเบอร์โทร. ไม่คุ้น ใครกัน

“ฮัลโลฮัลโล” ทิพารักษ์ใช้มืออุดหูข้างหนึ่ง “ไม่ได้ยินเลย เดี่ยวสักครู่นะคะ”

เธอส่งสัญญาณให้ปิยะดาว่าจะไปคุยโทรศัพท์ เพื่อนยกมือทำท่าโอเค

“สวัสดีค่ะ ปิบค่ะ” ทิพารักษ์ออกมายืนนอกห้องคาราโอเกะแล้วสนทนาต่อ

“بيب แม่เธอตกบันได”

“อะ...อะไรวะ ใครคะเนี่ย” วินาทีนั้นหญิงสาวยังงงัน

“ฉันเอง ศาสนะ แม่เธอตกบันไดสลบไป ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน รีบบอกมาเร็ว ฉันจะไปรับ”

ทิพารักษ์เข้าอ่อนแทบทรุด แม่ตกบันไดบาดเจ็บ หัวใจเต้นโครมคราม น้ำตาเอ่อทันที ลมหายใจจะติดเหมือนจะเป็นลม ต้องเอามือยันผนังไว้

“ละ...แล้ว...ตอนนี้แม่อยู่ที่ไหนคะ เป็นยังไงบ้าง ปิบจะรีบไปเดี๋ยวนี้ค่ะ”

“แม่เธออยู่โรงพยาบาล ตอนนี้ยังไม่ฟื้นเลย ให้ฉันไปรับจะเร็วกว่า รีบบอกมาว่าอยู่ที่ไหน เร็ว!”

๓

“รีบบอกมาว่าอยู่ที่ไหน เร็ว!”

ทิพารักษ์ใจเต้นไม่เป็นลำดับ มือไม่อ่อนไปหมด พยายามตั้งสติแล้วบอกชื่อสถานที่

“ดี ออกมารอได้เลย เดี่ยวเจอกัน”

เธอวางสายแล้วรีบวิ่งออกไปรอน้ำร้าน ร้อนใจกระวนกระวาย จู่ๆ ก็นึกได้ว่าลืมกระเป๋า กำลังจะหมุนตัววิ่งกลับไปรถเก่งสีขาวก็มาจอดเทียบทางเท้า รวดเร็วจนทิพารักษ์ไม่ทันสังเกตว่าเวลาผ่านไปยังไม่ถึงห้านาที

“ทำไมล่ะ ขึ้นรถสิ” ศาสณะเรียกเมื่อเธอทำท่ารีรอ

“ฉันลืมกระเป๋าละ ขอเข้าไปเอาก่อน”

“ถ้าไม่มีอะไรสำคัญค่อยมาเอา เดี่ยวเพื่อนคงเก็บไว้ให้ รีบไปดูน้ำยาว่าเยอะ”

คำเร่งรีบกับความตกใจทำให้ทิพารักษ์ตัดสินใจรีบเปิดประตูขึ้นไปนั่ง ยังไม่ทันคาดเข็มขัดนิรภัยหญิงสาวก็พูดขึ้น

“แม่เป็นยังไงบ้างคะ อยู่โรงพยาบาลไหน”

ศาสนะบอกชื่อโรงพยาบาล ทิพารักษ์ฆมวดคิ้วจ้งหวะที่กอดล็อกเข็มขัด “ทำไมถึงไปที่โรงพยาบาลนั้นคะ น่าจะเป็นที่...ใกล้กว่า”

ชายหนุ่มหมุนพวงมาลัย กะพริบตาถี่ “ก็โรงพยาบาลนั้นมีหมอที่เป็น หมอประจำครอบครัวฉันอยู่ ตอนนั้นนี่ก็ออกแค่โรงพยาบาลนี้ มันตกใจนี่” “ทำไมแม่ถึงตกบันไดได้คะ”

“สงสัยจะหน้ามืด ดินะที่ฉันอยู่ในเหตุการณ์พอดี”

ทิพารักษ์ฆมวดคิ้ว “แล้ว...มีคำปำนี่คุณไปทำอะไรที่บ้านฉัน”

ศาสนะถอนใจถึงรำคาญ “เธอนี่มันช่างซักจริงนะ คอแห้งบ้างไหม เอ้านี้ กินน้ำก่อนได้นะ” เขาหยิบขวดน้ำตรงช่องวางของตรงเกียร์ส่งให้

ทิพารักษ์รับมาแต่ยังไม่เปิด ยอมรับว่าคอแห้งผากตั้งแต่รู้ว่าแม่ตก บันได แต่อะไรบางอย่างในใจทำให้ยังไม่กล้ากิน

ศาสนะเหลือบมอง “ดูเหมือนเธอจะไม่เคยมองเห็นในแง่ดีเลยนะ ถ้า คิดว่าฉันวางยาในน้ำจนไม่กล้ากินก็เอาคืนมา” เขาพูดหน้าบึ้งแล้วแบมือ

“เปล่าคะ ไม่ได้คิดอะไรแบบนั้น”

หญิงสาวรีบปฏิเสธแล้วเปิดน้ำดื่ม ฝาถูกเปิดและปริมาณพร่องไปบ้าง แล้ว ซึ่งตรงนี้ศาสนะก็บอกเองว่าเขาเปิดดื่มเองตอนขับรถมาหาเธอ ทิพารักษ์ ดำหนิตตนเอง เขาอุตสาห์มีน้ำใจพาแม่ไปส่งโรงพยาบาล ทำไมถึงคิดว่าเขาจะ ทำเรื่องร้ายๆ แบบนั้นได้นะ บ้าจริง

ขณะดื่ม น้ำ ทิพารักษ์ไม่ได้เห็นประกายตาแห่งความสนใจของศาสนะ ลึกนิด

อีกสิบห้านาทีจะทำห่ม อัสภาคิดว่าใกล้เวลาเลิกปาร์ตี้จึงโทร. หาทิพารักษ์ แต่ฆมวดคิ้วแปลกใจที่เธอไม่รับสายหลังจากโทร. ไปสองครั้ง เสียงในห้อง कारาโอเกะคงดังจนไม่ได้ยิน หรือไม่ก็กำลังสนุกสนาน อาจเป็นช่วงกำลัง เป่าเค้กก็ได้ เขาตัดสินใจหยิบกุญแจรถ ไปรอเธอหน้าร้านเลยจะดีกว่า

เสียงโทรศัพท์ที่วางอยู่บนตักของทิพารักษ์ดังอยู่หลายทีแล้ว ศาสนะหยิบมันจากมือเธอแล้วกดปิดเครื่อง ขณะที่เจ้าของเครื่องนอนหลับสนิท

ชายหนุ่มเข้าเกียร์แล้วเหยียบคันเร่งออกไป ยืมให้แผนการที่สำเร็จไปแล้วหนึ่งขั้น

ปิยะดาออกมาหน้าห้องคาราโอเกะ ความจริงตอนนั้นปาร์ตี้ใกล้จะเลิกแล้ว เพื่อนๆ นั่งกินเค้กและสนทนาติดพันอยู่

“เบนซ์”

“พีดา”

อักษาก้าวมาหาเร็วๆ สีหน้าเป็นกังวล “ป๊ปล่ะ”

“ป๊ปออกไปคุยโทรศัพท์สักพักหนึ่งแล้วค่ะ ยังไม่กลับเข้ามาเลย ไม่ได้คุยกับพีดาอยู่เธอ”

“เปล่า พี่โทร. ไปก็ไม่รับเนี่ย คิดว่างานจะเลิกแล้วเลยจะมารอรับ”

สีหน้าหญิงสาวตื่นตระหนกทันควัน “อ้าว แล้วไปไหนของเขา”

ปิยะดาโทร. หาเพื่อนรัก จากนั้นก็พูดว่าโทร. ไม่ติดจริงๆ ด้วย เธอเปิดประตูกลับเข้าไปในห้องคาราโอเกะ บอกให้ทุกคนเบาเสียงแล้วถามหาทิพารักษ์

“พอรู้ไหมครับว่าใครโทร. หาป๊ป” ชายหนุ่มถาม

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ แต่เห็นว่ารับสายแล้วเดินออกไปเลย”

“แต่กระเป๋ายังอยู่นะ” อีกคนบอก ชูกระเป๋าสะพายลายนกฮูกของเจ้าตัวให้ดู อักษรรับมาถือไว้

“ไปแถวนี้หรือเปล่า”

อักษาน้ำเคียว รู้ดีว่าทิพารักษ์ไม่ใช่คนที่จะขาดการติดต่อไปดื้อๆ ถึงเธอจะไม่ใช่คนช่างคุย แต่ก็บอกกล่าวเสมอว่าจะทำอะไรที่ไหน เขาเอ่ยขอบคุณปิยะดาและเดินออกมา บอกว่าจะลองไปถามยามดู เพื่อนบางคนหยุดกินขนมแล้วเดินตามออกมา

“เหมือนจะเห็นนะครับ” ยามพูดเมื่อเห็นภาพทิพารักษ์จากโทรศัพท์ของอัษฎาประกอบกับคำอธิบายรูปร่าง “ผมเห็นน้องเขาออกมาขึ้นรถริมถนนนี้แหละ แล้วก็รีบถ่มน้ำออกไป แต่ไม่แน่ใจว่าใช่คนเดียวกันหรือเปล่า”

“ขอบคุณครับ”

อัษฎายายามโทร. หาทิพารักษ์อีก แต่คราวนี้กลายเป็นโทร. ไม่ติด เขามวดหัว ไม่มีสัญญาณ หรือมีการปิดเครื่อง

“บางทีอาจจะไม่ใช่ป๊าก็ได้แหละ เพราะถ้าเป็นป๊าจริง ทำไมไม่เอากะเป๋ไปด้วย” เพื่อนคนหนึ่งพูด

“งั้นลองช่วยตามหาแถวนี้อีกทีดีไหม เผื่อจะเจอ” ปิยะดาเสนอ

ทุกคนเห็นด้วยแล้วจึงแยกย้ายกันไป เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ทุกคนก็มารวมกันหน้าร้าน ต่างพบกับความผิดหวัง ไม่เจอทิพารักษ์

“เดี๋ยวพี่ชอกลับไปดูที่บ้านป๊าก่อน บางทีอาจจะกลับบ้านไปแล้วก็ได้” อัษฎาบอก “ขอบคุณทุกคนมากนะครับ พี่ป๊าก่อนนะเบเนิร์”

ชายหนุ่มกล่าวกับปิยะดา ก่อนจะวิ่งวิ่งเดินออกไป

“คะ พี่ดาส่งข่าวด้วยนะ”

เขายกมือแล้วสวมหมวกกันน็อก หญิงสาวมองตามอย่างกังวลแล้วดูโทรศัพท์อีกครั้ง

“ไปไหนของเขานะ”

เยาวลักษณ์รีบร้อนลงมาจากชั้นสองหลังจากอัษฎาโทร. มาแจ้งว่าทิพารักษ์หายตัวไป ชายหนุ่มยืนรออยู่หน้าบ้าน เธอรีบมาเปิดประตู

“ป๊าหายไปได้ยังไงเหรอต้า”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ไปรับทำงานแล้วไม่เจอ ถามเพื่อนก็ไม่มีใครรู้เลยกลับมาดูที่บ้านเพราะคิดว่าป๊าอาจจะกลับมา” เขาเล่าแล้วส่งกระเป๋าทิพารักษ์ให้แม่ของเธอ

“ตายจริง จะหายไปได้ยังไงกัน”

“ผมอยากถามนายเวยว่าป๊ามีเพื่อนสนิทคนอื่นที่เขาอาจจะไปด้วยอีกไหม”

“ไม่มีนะ มีแค่หนูเบนซ์นี่แหละที่ป๊าสนิทที่สุดแล้ว”

เห็นอาการกระวนกระวายใจของเวยลัทธิแล้วอัษฎาก็อึ้งร้อนใจ เขาเคยไปเที่ยวกับทิพารักษ์แล้วกลับดึก แต่ทุกครั้งจะมาส่งเธอถึงบ้าน ระยะเวลาหลังแม่ของเธอจึงวางใจเขานอนไปก่อน เข้าตื่นมาก็เจอลูก วันนั้นก็วางใจว่าจะเป็นเหมือนปกติ ทำให้เขารู้สึกผิด

“ขอโทษครับนายเวย”

“ไม่เป็นไร ไม่ใช่ความผิดของดา นายแค่แปลกใจว่าป๊าไปไหน”

อัษฎาอดที่จะไม่ได้ เวยลัทธิตกใจแต่พยายามตั้งใจใช้ความคิด ในขณะที่เขาใจร้อนจนนั่งไม่ติด

“เราแจ้งความได้ไหมดา”

“ได้ครับ แต่ตำรวจจะรับแจ้งหรือเปล่า เขาอาจจะมองว่าป๊าพึ่งหายไปแค่ชั่วโมงกว่าเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มพูดอย่างไม่แน่ใจ

ขณะที่กำลังคิดว่าจะทำอย่างไรกันดี โทรศัพท์ของเวยลัทธิก็ดังขึ้น ชื่อที่ปรากฏบนหน้าจอคืออมรรัตน์

“สวัสดีค่ะคุณอิม”

“ขอโทษนะแม่เวยที่โทร. มาเสียดึก พอตีพรุ่งนี้นั้นจะไปงานทอดกฐินที่วัด เลยจะชวนแม่เวยกับหนูป๊าไปทำบุญด้วยกัน”

เวยลัทธิรู้สึกดีใจ “ขอบคุนมากค่ะคุณอิม แต่ตอนนี้คือ...”

ปลายเสียงของเธอสั้นเครือ

“มีอะไรหรือแม่เวย”

คนเป็นแม่มองหน้าอัษฎา ก่อนจะตัดสินใจเล่าเรื่องที่ทิพารักษ์หายตัวไป ในใจก็นึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ดลใจให้อดีตนายจ้างสามิตติดต่อมาเวลานี้ ทำให้เธอมีทางเลือกให้ปรึกษา เพราะใจก็อยากจะติดต่อกับฝ่ายอยู่แล้ว แต่ติดตรงช่วงเวลา

“อย่าเพิ่งตำหนิว่าฉันคิดไปเองเลยนะคะ แต่ป๊อบไม่เคยเป็นแบบนี้
อีกอย่างฉันไม่รู้จะปรึกษาใคร ขอโทษด้วยนะคะ”

“อย่าพูดแบบนี้สิ ฉันเองก็รู้จักหนูป๊อบดี เห็นมาตั้งแต่เด็ก หนูป๊อบ
ไม่ใช่เด็กเหลวไหล”

“ถึงตอนนี้ก็ยังติดต่อกันไม่ได้เลยอะ เรา...แจ้งความได้ไหมคะ” คนเป็น
แม่พยายามบังคับไม่ให้เสียงลั่น

“น่าจะได้ อ๊ะ เดี่ยวคุยกับคุณสุทินนะ”

“แม่แยร์” คุณสนทนาเปลี่ยนเป็นมาเป็นสุทิน “ใจเย็นๆ ก่อนนะ ตอนนี้
เที่ยงคืน ฉันอยากให้แม่แยร์อดทนรออีกนิด ถ้าเข้าแล้วป๊อบยังไม่กลับ เดี่ยว
ฉันจะพาแม่แยร์ไปแจ้งความนะ”

“ขอบคุนค่ะคุณสุทิน” แยร์ลักษณะกั๊นสะอื้น เธอวางสายแล้วเช็ด
น้ำตา

“คุณอิมนะ นายจ้างเก่าพ่อของป๊อบเขา” เธอบอกแฟนลูกสาว อัมภา
พอรู้คร่าวๆ หญิงสาวเคยเล่าให้ฟังอยู่เหมือนกัน “ต้องรอให้เช้าก่อน เดี่ยว
คุณสุทินจะพาไปแจ้งความ”

“ผมขออยู่เป็นเพื่อนนำแยร์นะคะครับ เพื่อป๊อบหรือใครติดต่อกมา”

“ไม่เป็นไร ดากลับบ้านเถอะ เดี่ยวแม่เป็นห่วง”

“เดี๋ยวผมบอกแม่เอง แต่ผมเป็นห่วงนำแยร์ ให้ผมอยู่เป็นเพื่อนดีกว่า
มีอะไรจะได้ช่วยกันคิด”

แยร์ลักษณะมองหน้าแฟนลูกสาวด้วยความซึ่งใจ ดีใจที่ลูกเลือกเขา
ตอนนี้ก็ได้แต่ภาวนาให้ลูกสาวปลอดภัย

ทิพารักษ์พลิกตัวนอนตะแคง อากาศเย็นจนต้องดึงผ้าห่มมาคลุม
ทำไมร่างกายสัมผัสกับผ้าแบบนี้ แถมยังปวดหัว เธอสูดลมหายใจลึกแล้ว
ค่อยๆ ลืมตา

ภาพที่เห็นคือโคมไฟสีน้ำตาลข้างเตียง ถัดออกไปที่มุมห้องเป็นโต๊ะ

เครื่องแป้งแบบโบราณที่สวยงาม แต่ที่ห้องเธอไม่มีโต๊ะแบบนี้

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ คำถามพลักให้ตื่นเต็มตา รีบยันตัวขึ้นมา
นั่ง ผ้าห่มที่คลุมอยู่เลื่อนลงไป เผยให้เห็นว่าใต้ผ้านั้นคือร่างกายที่เปลือยเปล่า
หัวใจแทบหยุดเต้น

ที่นี่ที่ไหน ทำไมเธอมาอยู่ที่นี่ ในสภาพแบบนี้

ความทรงจำไหลหลังเข้ามาในสมอง จำได้ว่าไปงานวันเกิดของปิยะดา
กำลังร้องเพลงกันสนุก แต่ก็ต้องรีบร้อนออกมาเพราะแม่ตกบันได คนโทร.
มาบอกคือศาสนา

ศาสนา

หัวใจกระตุ้งหน้าอกอย่างแรงจนเจ็บ

เขามารับเธอหน้าร้าน บอกว่าจะพาไปหาแม่ที่โรงพยาบาล แต่อยู่ๆ
เธอก็วิ่ง

น้ำชาวดั้น

ประตูห้องน้ำเปิดออก ทิพารักษ์สะดุ้ง ศาสนะเดินเข้ามา เครื่องแต่ง
กายมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียว เขาชะงักเล็กน้อยที่เห็นเธอตื่นแล้ว

“คุณ...” ทิพารักษ์ลั่นไปทั้งตัว “คุณทำอะไรฉัน!”

คนฟังเอียงศีรษะ ผุดยิ้ม “เธอมีคำถามที่ดีกว่านี้ไหม ก็เห็นๆ กันอยู่”

น้ำตาเอ่อคลอ หญิงสาวกัดริมฝีปาก มือกำผ้าห่มแน่น หมายความว่า
เรื่องทั้งหมดคือแผน เขาหลอกเธอว่าแม่ตกบันได ก่อนจะ...

ทิพารักษ์หายใจถี่ ความหวาดระแวงที่ผ่านเข้ามาตอนรับชวดน้ำเป็น
สัญญาณเตือน แต่เธอก็แพ้เพราะคำพูดของเขา

“คุณนี่...” คำพูดหายไปเพราะน้ำตาที่ไหลออกมา

ศาสนาเดินมาหยิบเสื้อผ้าของเธอที่ตกอยู่ข้างเตียงมาถึงโยนทิ้งวงให้

“แต่งตัวซะ จะได้กลับบ้าน หมดเวลาสนุกแล้ว”

“คุณมันเลวที่สุด!”

ทิพารักษ์เค้นคำต้อออกมาได้ รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง เสียใจ

ที่ถูกหลอกจากคนที่ตั้งใจว่าจะไม่มองในแง่ร้าย แต่ท้ายที่สุดก็พลาดท่าเสียที โกรธเกลียดที่เสียรู้คนแบบเขา

“รีบจัดการตัวเองได้แล้ว” เขาพูดอย่างเย็นชา

“ฉันไม่คิดว่าคุณจะเป็นคนเลวขนาดนี้ เลวที่สุด!”

ศาสนะซึ่งกำลังจะเดินออกไปหันขวับ “ถ้าเธอดำเนินว่าเลวอีกคำเดียว ได้ค้ำที่นี้อีกสักอาทิตย์แน่!”

ทิพารักษ์ชะงัก ปิดปากแน่น ปล่อยให้น้ำตารินไหลอย่างสุดกลั้น

ทิพารักษ์มองหาโทรศัพท์ แต่แล้วมันก็ถูกยื่นมาตรงหน้า เธอจะคว้ามา แต่ศาสนะชักมือกลับ

“คนที่บ้านเธอโทร. มาร้อยกว่ามิสคอล รู้ใช่ไหมว่าต้องตอบว่าอะไร”

เจ้าของโทรศัพท์ไม่สนใจ ก้าวเข้าไปเพื่อจะแย่งโทรศัพท์คืน แต่เขา ถอยหลบ

“ตอบว่าเธอมากับฉัน และกำลังจะกลับ”

ทิพารักษ์ตาแดงก่ำ จ้องศาสนะด้วยความโกรธ ชายหนุ่มวางข้อศอกบนหลังคารถทำนองว่าแล้วแต่เธอจะตัดสินใจ อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่ได้

“ฉันจะตอบ”

ศาสนะเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง ทิพารักษ์สุดลมหายใจ เปิดประตูเข้าไปนั่ง คาดเข็มขัดนิรภัย อีกฝ่ายยื่นโทรศัพท์มาให้ เธอรีบคว้าแล้วกดโทร. ออก

“แม่...”

ชายหนุ่มเอียงคอจับจ้องการสนทนานั้น หญิงสาวพยายามกลั้นสอ้านเมื่อได้ยินเสียงมารดาที่ร้องไห้ด้วยความดีใจหลังจากได้รับการติดต่อจากลูกสาวในที่สุด

“แม่ไม่ต้องห่วงจ๊ะ ป๊ป...มากับคุณศาสนะ”

เธอใช้มือปิดปากตัวเอง สุดลมหายใจลึก ศาสนะสตาร์ทเครื่องยนต์

“อ้าว ทำไมไปกับคุณศาสได้ละ แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“ป๊ป...กำลังกลับจ๊ะ เดี่ยวค่อยคุยกัน”

เธอกล่าวตัดบทเพื่อวางสายแล้วรีบเช็ดน้ำตา

รถเล่นออกมาได้สักระยะหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเวลาที่ดีที่สุดจริงๆ ป้ายข้างทาง ทำให้ทิพารักษ์รู้ว่าเธออยู่ที่จังหวัดหนึ่งที่ติดทะเลทางภาคตะวันออก

“กินอะไรไหม”

ศาสนะถาม แต่ทิพารักษ์เลือกเงียบ เธอตั้งใจว่าจะไม่พูดอะไรกับเขาอีกแล้ว แม้ต้องปิดปากตลอดทางเธอก็ทำได้ ตอนนั้นคิดถึงแต่บ้านอันเป็นที่รักเท่านั้น

“กว่าจะถึงกรุงเทพฯ อีกตั้งชั่วโมง แวะเซเว่นสักนิดก่อนดีไหม”

คนถูกถามยังคงเอาแต่มองไปนอกหน้าต่าง คนถามย่นคิ้ว

“นี่ฉันถามได้ยินไหม!”

คำตอบยังคงเป็นความเงียบ ศาสนะแค้นยี้ม

“เมื่อคืนฉันคิดว่าก็ไม่ได้ทำกับปากเธอมากกว่าตรงอื่นนะ ทำไมถึงไปกิน”

ทิพารักษ์หันขวับ เจอรอยยี้มในดวงตา ทำให้รู้ว่าเสียทำให้คำรุกรานนั้นแล้ว เธอกำมือแน่น

“คุณทำแบบนี้ทำไม”

ศาสนะโคลงศีรษะ “ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เธอเป็นคนของครอบครัวฉันละ แล้วฉันก็ไม่ชอบให้คนในปกครองของครอบครัวฉันไปเกี่ยวข้องกับไอ้อัชฌา ไม่ว่าจะในฐานะใดก็ตาม”

ทิพารักษ์จ้องชายหนุ่มอย่างตกใจปนขยะแขยง นึกถึงคำพูดและสีหน้าของอัชฌา ทั้งสองคนรู้จักกันมาก่อน มีเรื่องเกลียดชังกันในอดีตอย่างไม่ต้องสงสัย

“ที่ฉันกลายเป็นเหยื่อของคุณเพียงเพราะเหตุผลแค่นี้แหละ คุณ

มันบ้า! คุณมันปีศาจ!”

“หยุดเดี๋ยวนี้ล่ะ!”

ศาสนะตะคอกเสียงดังลั่นรถ ทิพารักษ์สะดุ้งสุดตัว สีหน้าของเขา
ดูตื่นเหี้ยมเกรียม

“ถ้าตัวฉันเป็นปีศาจอีกคำเดียว ฉันจะโยนเธอออกไปจากรถ!”

หัวใจหญิงสาวเต้นตุบๆ มือสั่น ตัวสั่น วินาทีแรกเกือบจะตอบโต้
ออกไปแล้ว แต่เสียวินาทีถัดมาก็นึกได้ว่าไม่เป็นผลดีต่อตนเองแน่ ยาม
วิกาล ถนนต่างจังหวัดที่ไม่รู้จัก แถมยังไม่มีเงิน

ท้ายที่สุดทิพารักษ์ก็ปิดปากเงียบ เจ็บทั้งใจและกาย แต่ต้องอดทน
ให้ได้จนกว่าจะถึงบ้าน

ศาสนะมองเลี้ยวหน้าหญิงสาว ผมยวาระข้างแก้ม เธอเป็นคนผิวขาว
เหลืองเนียนละเอียด น่าจะได้ส่วนนี้มาจากแม่ แต่ใบหน้านั้นดูคล้ายพ่อ

เมื่อคืนหลังจากอุ้มเธอมานอนที่เตียงก็มีเวลาเฟื่องฟุ้ง ก่อนที่เขาจะ
ก้มลงไปจูมพิตริมฝีปากนั้น ไล่ไปจนถึงชอกคอ ถึงไม่มีการตอบสนอง แต่
ความนุ่มนวลอิมเอบก็ดันอารมณ์รัญจนขึ้นมาได้ไม่ยาก ภาพร่างกลมกลึง
ของหญิงสาวที่นอนระหวายอยู่เป็นความงามที่ติดตา แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขา
เป็นคนล่อลวงเธอมาทำเรื่องร้าย ความร้อนแรงนั้นก็ดับวูบ

‘แม่งเอ๊ย อ่อนหัดชะมัด ไ้บ้าศาล’

เขาก่นดำตัวเอง

ยิ่งเข้าไปใกล้บ้าน อารมณ์ของทิพารักษ์ยิ่งเหมือนควบคุมไม่ได้ เมื่อรถ
จอดหน้ารั้วและเห็นว่าทั้งแม่และอัยยิณรออยู่ น้ำตาที่ไหลออกมาเอง เปิด
ประตูลงจากรถมาได้เธอก็รีบวิ่งเข้าไปในบ้านทันที

“ป๊า!”

“แม่!”

เยาวลักษณ์ยืนอยู่ตรงประตูบ้าน ดีใจแต่ก็ตกใจที่เห็นลูกสาวร้องไห้

และมีอาการเสียขวัญ

“มีอะไร เป็นอะไรลูก”

ทิพารักษ์สายหน้าถึ กลั่นสะอื้น เมื่อเยาวลักษณ์มองไปที่ศาสนะชายหนุ่มก็ไม่ตอบ วินาทีนั้นเองอัษฎาพุ่งเข้ามากระซอกคอเลื้อยเข้ามาเยียน แล้วตะคอกใส่หน้า

“มึงทำอะไรป๊อบ!”

ศาสนะตกใจนิดหน่อยกับการถูกจู่โจมกะทันหัน แต่แล้วก็ยิ้มร้าย ก่อนจะกระซิบตอบพอไต้ยีน

“ป๊อบดอกนี้ หอมทั้งหวานจริงๆ วะ”

เร็วกว่าใครจะคาดคิด อัษฎาเหวี่ยงกำปั้นใส่หน้าศาสนะเต็มแรงจนอีกฝ่ายกระเด็น เยาวลักษณ์หัวดีร้อ

“ดา!”

“ไอ้สารเลว!”

อัษฎาตะโกนแล้วพุ่งเข้ามาต่อยศาสนะอีก ความโกรธก่อตัวขึ้นตั้งแต่ทิพารักษ์ติดต่อกลับมาบอกว่าเธอปลอดภัย แต่มีชื่อของศาสนะอยู่ในเรื่องราว อัษฎาโมโหจนหัวร้อน นั่งไม่ติด คำถามเกิดขึ้นมากมาย ใจสั่นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน กระทั่งมาเห็นภาพคนรักร้องไห้ เห็นรอยแดงที่ลำคอของเธอ แถมไต้ยีนจากปากคนที่เขาเกลียดเข้ากระตุกดำ อารมณ์ก็ระเบิดประหนึ่งภูเขาไฟ เจ็บปวดราวกับหัวใจถูกควักออกมากรีดเป็นชิ้นๆ

ด้วยความโกรธสุดขีด เขาพยายามจะปล่อยหมัดใส่อีก แต่ศาสนะซึ่งเจ็บจากการถูกกระทำก่อนไม่มีทางยอม เขาเหวี่ยงหมัดใส่หน้าอัษฎา โดนครึ่งปากครึ่งจมูกเต็มๆ คนตัวสูงอย่างอัษฎาเซเซ่ตๆ

“คุณศาสน์ ไอ้ย ตายแล้ว!”

“แน่จริงก็เข้ามาเลย”

“มึง!”

อัษฎาพยายามพุ่งเข้าหาอีก จังหวะนั้นเองก็มีรถอีกคันเข้ามาจอด

หยุดการปล่อยหมัดของชายหนุ่มได้ชั่วขณะ ประตูลงสองข้างเปิดแทบจะพร้อมๆ กัน

“คุณอิม!” ยาวลักษณะเหมือนเห็นนางฟ้าที่ไม่ปาน ทิพารักษ์ก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน

“ศาส เกิดอะไรขึ้น โอ๊ย ตายแล้ว” อมรรัตน์วิ่งเข้ามาหาลูกชาย เธอร้องเสียงหลงเมื่อเห็นเลือดที่มุมปากของเขา รีบหันไปทางอัษฎา “เธอทำอะไรถึงกับลงไม้ลงมือกัน นี่มันเข้าข่ายทำร้ายร่างกายนะ!”

“แค่นี้ยังน้อยไป ลองถามลูกคุณสิ มันทำอะไรป๊ป!”

“เกิดอะไรขึ้นศาส” สุทินถามบ้าง แต่ลูกชายเงียบ เขาจึงหันไปทางทิพารักษ์ซึ่งยืนเกาะรั้วและจับมือกับแม่อยู่ “บอกลุงมาว่ามันเกิดอะไรขึ้นหนูป๊ป ศาสมันทำอะไรหนูอย่างที่คุณคนนี้อาจจริงหรือเปล่า”

เหตุการณ์ที่ทั้งรวดเร็ว รุนแรง และกะทันหันกระทบกระเทือนจิตใจทิพารักษ์อย่างรุนแรง หญิงสาวน้ำตาร่วง พุดไม่ออก ตัวสั่น และในที่สุดก็วิ่งเข้าบ้านไป

“ป๊ป”

อัษฎาวิ่งตาม เขาลืมมารยาทวิ่งตามหญิงสาวไปยังห้องส่วนตัวบนชั้นสอง พยายามเคาะประตูเรียก

“ป๊ป ออกมาคุยกับพ่อก่อนได้ไหม ป๊ป”

แต่ยังไม่มีคำตอบรับนอกจากเสียงสะอื้น

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับป๊ปพ่อก็ไม่แคร์หรอกนะ พี่ยังรักป๊ปเหมือนเดิม ป๊ป...”

ไม่ว่าอัษฎาจะร้องเรียกอย่างไรประตูก็ไม่เปิด ชายหนุ่มก้มหน้าอย่างปวดร้าว หันได้นั้นเองเขาก็กระโจนลงมาชั้นล่าง พุ่งตรงเข้าไปหาศานะอีกครั้ง

“ดา อย่า!” ยาวลักษณะตัดสินใจดึงแขนแฟนลูกสาวไว้ “ดากลับไปก่อนนะ เดี่ยวค่อยคุยกัน”

“มันทำป๊อบนะน้ำเยาว์ น้ำเยาว์ก็เห็น” ใบหน้าของชายหนุ่มบิดเบี้ยวด้วยความเกรี้ยวกราด เสียงแห่งความโกรธดังลั่น เมื่อเขาหันไปก็เห็นสีหน้าแม่ของแฟนสาวสลดวบ น้ำตาเริ่ม

“แต่น้ำอยากให้อากลับไปก่อน ยังไงป๊อบก็กลับมาแล้ว ถ้าป๊อบพร้อมคุยแล้วน้ำจะบอกนะ”

เสียงเยาว์ลักษณะลั่นเครือ ร่วงเล็กๆ นั้นพยายามสกัดกั้นเขาสุดฤทธิ์ เขาสามารถผลักเธอออกไปอย่างง่ายดาย แต่น้ำตาของอีกฝ่ายทำให้เขานึกถึงแม่ อัมภาหยาใจหอบ

“นะดา ถือว่าน้ำขอร้อง เตี้ยวน้ำโทร. หา กลับไปก่อนเถอะนะ”

ชายหนุ่มที่กำลังจะได้มาเป็นลูกชายของครอบครัวนี้กัดฟันกรอดหลับตากล้ากลืนความเจ็บร้าวจากความจริงตรงหน้า เขามองศานะอย่างอาฆาตก่อนจะตัดสินใจเดินจ้าวออกไปจากบ้าน

เสียงสตาร์ทมอเตอร์ไซด์ดังสนั่นก่อนจะค่อยๆ เงียบหายไป เยาว-ลักษณะหนักแน่นทรุดลงกับพื้น วิ่งเวียนเหมือนจะเป็นลม

“แม่เยาว์”

๔

เกิดเรื่องราวเพียงไม่กี่นาที แต่ดูเหมือนยาวลักษณะจะดูแก่ลงในชั่วข้ามคืน เธอนั่งอยู่ในห้องรับแขก แวดล้อมทุกข์เสียใจไม่ต่างจากลูกสาวครอบครัวอรรถพิพัฒน์ก็อยู่ด้วย

“ไม่ต้องห่วงนะแม่เยาว์ เรื่องนี้จะต้องมีคนรับผิดชอบ เอาไว้หนูไปพร้อมจะคุยกับบอกฉันแล้วกัน”

สุทินกล่าวหลังจากประมวลเรื่องราวทั้งหมดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่จริงจังอยู่ในที แล้วหันมาทางลูกชาย

“ไปศาล กลับบ้าน แกกับฉันมีเรื่องต้องคุยกัน”

อมรรัตน์อยากจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็ไม่กล้า เพราะเห็นท่าทางบึ้งตึงของสามีที่มีต่อลูกชาย บ่งบอกชัดว่าโกรธจัด

“ฉันกลับก่อนนะแม่เยาว์ มีอะไรก็โทร. มาได้นะ”

“ค่ะ ขอบคุณมากๆ ค่ะคุณอิม คุณสุทินด้วย”

ยาวลักษณะพนมมือไหว้คนทั้งสอง อมรรัตน์กุมมือและโอบไหล่อีกฝ่ายไว้ ในฐานะคนเป็นแม่ย่อมรักและเป็นห่วงลูก เมื่อเห็นลูกทุกข์ยอม

เป็นทุกข์กว่าหลายเท่า

“จ๊ะ”

ที่บ้านครอบครัวอรรถพิพัฒน์ สมาชิกสนทนากันด้วยความมั่นใจขัดกับบรรยากาศยามเช้าที่สดชื่น สีหน้าของสุทินเคร่งเครียด ความที่เอ็นดูและอุปการะสองแม่ลูกมาตลอด และทั้งคู่ก็ใช้ชีวิตถูกต้องตามทำนองคลองธรรมเสมอมาทำให้เขายิ่งหัวเสีย โกรธที่คนก่อเรื่องเป็นลูกชายผู้เป็นความหวังแกมยังไปยุ่งให้เกิดการทะเลาะวิวาทกับแฟนของเธออีก

เห็นทิพารักษ์ร้องไห้เสียขวัญ ในฐานะที่เคยเป็นนายจ้างของบิดาเธอซึ่งเคยช่วยชีวิตเขาไว้ สุทินอยากจะตบหน้าศาสนะสักภาคเรียกสติ แต่ต้องระงับใจไว้จนต้องกำมือแน่นตลอดเวลา

ในที่สุดสุทินก็พูดออกมา

“แกต้องแต่งงานกับหนูป๊อบเป็นการรับผิดชอบ”

“ฮะ!” ศาสนะซึ่งผู้เป็นแม่ทำแผลให้เรียบร้อยแล้วและกำลังลุ้นกับความเห็นของพ่อตกใจจนลูกพรวด “อะไรกันพ่อ ต้องแต่งเลยเหรอ”

“ยังจะถามอีกเหรอ ทำอะไรลงไปไม่คิดจะรับผิดชอบใช่ไหม พ่อแม่กับไม่เคยสอนให้แกเป็นคนแบบนี้”

“ไม่ใช่อย่างนั้น ผมแค่...” ศาสนะคิดคำพูด “มันเป็นเรื่องหยอกเล่น”

“นี่แกยังกล้าพูดแบบนี้อีกเหรอ แกล่วงเกินผู้หญิงแล้วบอกว่าเป็นเรื่องล้อเล่นนี่นะ ไอ้ศาสนะ!”

สุทินตะโกนลั่น อมรรัตน์ไม่เคยเห็นสามีเป็นแบบนี้มาก่อน เธอยกมือเอ่ยเสียงลั่น

“คุณคะ”

“แม่ได้ยินไหม มันพูดว่าเรื่องที่ทำลงไปเป็นเรื่องล้อเล่น นี่แกเป็นลูกผู้ชายหรือเปล่า”

“พ่อลองฟังลูกก่อน”

“ทุเรศ!”

ศาสนะหน้าเจื่อน เห็นสายตาแม่ที่มองมาส่งสัญญาณให้รีบพูด

“ผมแค่พาป๊อปไปเที่ยวต่างจังหวัด ไม่เห็นแปลกตรงไหน”

“แต่เขาเป็นผู้หญิง แกพาเขาไปต่างจังหวัดสองต่อสองกลางค้ำกลางคืน แล้วเขาก็ไม่เต็มใจด้วย เขาเสียหาย เข้าใจไหม”

“ทำอย่างกับเขาไม่เคยไปไหนสองต่อสองกับคนอื่น”

“ไอ้ศาส!” สุทินตวาด ลูกชายสะดุ้งนิดหนึ่ง “ฉันไม่เคยสอนให้แกพูดจาดูถูกผู้หญิงแบบนี้”

“ครับๆ ผมถอนคำพูดก็ได้” ชายหนุ่มยกมือ

“แค่ถอนคำพูดไม่ได้ แกต้องรับผิดชอบ แกต้องแต่งงานกับหนูป๊อป!”

“แต่ผมไม่ได้ทำอะไรเธอจริงๆ ไม่เชื่อไปถามป๊อปดูสิ”

“แกไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ แกทำให้หนูป๊อปเสียหาย รับผิดชอบแค่นี้ยังไม่พอไป”

“แต่...”

“ศาส” เสียงแม่แทรกบทสนทนาขึ้นมา สีหน้าเธอเสียใจ นัยน์ตาน้ำน้ำ “แม่ไม่เคยยุ่งชีวิตส่วนตัวศาส แต่แม่บอกอยู่เสมอให้โตมาต้องให้เกียรติผู้หญิง แม่เห็นด้วยกับพ่อนะ อยากให้ศาสรับผิดชอบหนูป๊อป”

ศาสนะพูดไม่ออก เขาอยากอธิบายว่าทั้งหมดเป็นแค่การแก้งกันถึงจะทำให้หญิงสาวเสียขวัญแต่ก็ไม่มีอะไรเกินเลย ไม่เห็นต้องจบเรื่องที่มีการแต่งงาน แต่สถานการณ์ไม่เอื้อแล้ว ยิ่งพูดยิ่งมัดตัว พ่อหัวเสียมาก แม็ก็ดูผิดหวังกับเขามากเช่นกันจนไม่กล้าแย้งพ่อทั้งที่ปกติแม่จะเข้าข้างเขาเสมอ

“วันอาทิตย์ฉันจะไปที่บ้านหนูป๊อป ไปคุยเรื่องนี้กับแม่เยาว์ แกต้องไปด้วย”

สุทินกระแทกเสียงทิ้งท้ายแล้วเดินบึ่งบงออกไป

“คุณคะ” อมรรัตน์เรียกสามีแล้วหันมาทางลูกชาย “เดี๋ยวแม่ไปคุยกับพ่อก่อนนะ ศาสเองก็ทำตามที่คุณบอกเถอะนะ” เธอพูดกับลูกชายแล้ว

รีบเดินตามสามีไป

ศาสนะทิ้งตัวลงนั่งแล้วขยี้ศีรษะ ทั้งหงุดหงิดและไม่เข้าใจ

“มันเป็นแบบนี้ไปได้ยังไงวะ”

เหตุการณ์เมื่อวานนี้เริ่มขึ้นตอนหนึ่งทุ่ม

เขากำลังจะเลี้ยวรถเข้าซอยบ้านยาวลักษณะ แต่มีมอเตอร์ไซด์สวนออกมาจึงมองตาม คนซ้อนท้ายคือทิพารักษ์ไม่ผิดแน่ ถึงจะเป็นเวลาค่ำและเธอสวมหมวกกันน็อกเขาก็จำได้

คนขับคืออัษฎา

เขาโมโหขึ้นมาติดหมัด น้อยครั้งจะเจอทิพารักษ์อยู่คนเดียว แต่แปลกใจมากกว่าว่าเวลาแบบนี้เธอจะออกไปไหน

ศาสนะคิดพลางหมุนพวงมาลัยวนรถกลับเพื่อขับตาม ที่จริงคนเป็นแฟนกันไปด้วยกันก็ไม่แปลก แต่ไม่รู้เพราะอะไรดลใจให้เขารับรถตามไปรถมาจอดหน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง

ทั้งสองพูดคุยกัยอ้อมกอดกันกะหงุกกะหิง ทำให้อาสนะเบะปากอย่างหมั่นไส้ ก่อนจะมีเพียงทิพารักษ์ที่เดินเข้าไปในร้านอาหาร ดูเหมือนจะมีห้องคาราโอเกะด้วย ศาสนะเคาะนิ้วกับพวงมาลัย แผนการผุดขึ้น

เขาต้องการให้ทิพารักษ์มีประเด็นไปค้างต่างจังหวัดกับผู้ชายสักคืน แล้วเขาก็จะเอาเรื่องนี้ไปบอกอัษฎา สร้างความหวาดระแวงให้เลวร้ายที่สุดจนนำไปสู่การยกเลิกงานแต่ง

แต่คาดไม่ถึงว่าอัษฎาจะรออยู่ที่บ้านเธอเวลานั้น หนาซ้ำพอกับแม่เขาก็รู้เรื่องและแห่กันมาอีกต่างหาก ทุกอย่างผิดแผนไปหมด กลายเป็นว่าเขาต้องมาแต่งงานกับเธอเองเสียอย่างนั้น

ศาสนะหงุดหงิดและพยายามคิดหาทางออก

อัษฎาพยายามโทร. หาทิพารักษ์แต่เธอไม่รับสาย ส่งข้อความไปหลายครั้งก็ไม่มีคำตอบกลับ โทร. หาแม่ของเธอก็ตอบสั้นๆ ว่ากำลังคุยกับ

ลูกสาวอยู่ ขอเวลาสักนิด เพราะเรื่องเพิ่งเกิด เธอไม่พร้อมจะคุยกับใคร
‘ป๊อบตอนนี้ ทั้งหอมทั้งหวานจริงๆ ะ’

อักษากำหนดแน่น ไอ้ศาสนา ไอ้สารเลว ศัตรูที่ชีวิตนี้เขาไม่มีวันลืม
มันคือคนที่ทำความฝันของคนคนหนึ่งพัง อนาคตต้องเปลี่ยนไปอย่างไม่มี
วันหวนคืน ถึงวันนี้มันก็ยังตามมาคุกคามสร้างฝันร้ายให้อีกครั้ง และไม่ใช่
แค่เขาคนเดียว แต่เป็นคนที่เขารักสุดหัวใจ

เจ็บปวดแทนหลายเท่าตัว ยิ่งเห็นน้ำตาของเธอ หัวใจก็แทบจะแตก
เป็นเสี่ยง อยากจะเข้าไปฉีกไอ้คนคนนั้นให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ผีฟ้าซาตาน
ตนใดพาให้เขามาเจอกับมัน ให้ทิพารักษ์เกี่ยวข้องกับมัน

ถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่ได้คุยกับเธอแม้แต่คำเดียว หลับตาที่ไรก็เห็นแต่
รอยแดงที่คอ

“โธ่เว้ย!”

วันเสาร์ สุทิน อมรรัตน์ และศาสนาไปที่บ้านของเยาวลักษณ์ บอก
จุดประสงค์ว่าจะมารับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้น โดยเสนอเรื่องการแต่งงานเพื่อ
ไม่ให้เธอเสียหาย

“ไม่ต้องห่วงนะแม่เยาว์ ฉันจะจัดงานให้หนูป๊อบแบบไม่น้อยหน้าใคร
เมื่อหนูป๊อบมาเป็นสะใภ้แล้วก็ขอสัญญาว่าจะดูแลให้ดีที่สุด”

จบคำ เกิดความเงียบชั่วขณะ เยาวลักษณ์ซึ่งกุมมือลูกสาวไว้หันไป
มองหน้าเธอ ทิพารักษ์ซึ่งหน้าตาไม่สดชื่นนักสุดลมหายใจลึก

“ป๊อบไม่แต่งอะ”

“เห็นไหม เขาไม่ได้ต้องการอะไรแบบนี้หรอก” ศาสนะโพล่งขึ้น

“แกเงียบไปเลยนะ” สุทินกล่าวกึ่งตวาด

“ป๊อบไม่ต้องการจริงๆ อะ คุณศาสนา...ไม่ได้ทำอะไรป๊อบ...” แต่พอนึกถึง
เหตุการณ์ที่ถูกหลอก ตื่นขึ้นมาแล้วเจอรอยยิ้มร้ายของเขาก็เจ็บใจจนน้ำตา
จะไหลออกมาอีกครั้ง

ความสุขที่จะได้อยู่กับชายหนุ่มที่เธอไว้วางใจจะฝากชีวิตอยู่แค่เอื้อม แต่ทุกอย่างพังทลายลงไปในพริบตาเพียงเพราะความแค้นเคืองในอดีตของเธอ

เธอไม่รู้ว่าความขัดแย้งนั้นคืออะไร เพราะอำภาก็ไม่เคยเล่า แต่ความโกรธเกลียดนั้นไม่ธรรมดา และเธอคือคนที่ถูกตั้งให้มารับผลของความขัดแย้งนั้น ตอนนี้เธอยังทำใจให้พร้อมที่จะพบหน้าอำภาก็ไม่ได้เลย

“แต่ลูกชายของลุงทำให้หนูเจ็บเสียชื่อ ลุงกับป้าจะให้ศาลรับผิดชอบเรื่องนี้ ลุงคิดว่านี่เป็นทางออกที่ดีที่สุด”

ทิพารักษ์มองศาลนะด้วยสายตาเหมือนมองขยะ

“แต่ป๊าไม่ใช่คนมีชื่อเสียงอะไรต้องรักษา เพียงแต่ว่าคุณศาลจะไม่ใช้วิธีแบบนี้ไปทำร้ายผู้หญิงคนอื่นอีก”

ศาลนะจุกก็ “นี่เธอ!”

“ศาล!” สุทินคำรามเตือน

“ป๊า” ยาวลักษณะป๊าเมื่อลูกสาวเป็นเชิงปราม

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน วันนี้ลุง ป้า และศาลมาบอกความตั้งใจเรื่องจะแต่งงาน อยากให้หนูป๊า กับแม่ยาวลองคิดดู แล้ววันอาทิตย์ลุงจะมาฟังคำตอบอีกครั้ง หวังว่าหนูป๊าจะเปลี่ยนใจ” สุทินพูดอย่างอ่อนโยน

“อยากให้หนูป๊า รู้ว่าป้ากับลุงหวังดีและจริงใจกับหนูป๊าจริงๆ”

ยาวลักษณะขยับมือทิพารักษ์ สองแม่ลูกพนมมือไหว้ ทั้งคู่เข้าใจความปรารถนาดีของอดีตนายจ้าง แต่ลูกชายของเขาเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ยังเอามารวมเป็นเรื่องเดียวไม่ได้ เพราะนั่นหมายถึงหนึ่งชีวิตที่ต้องเปลี่ยนไป

สุทินจ้องศาลนะ ชายหนุ่มเฝ้าปากก่อนเอ่ยเบาๆ

“ฉันยอมรับผิดชอบและพร้อมรับผิดชอบเธอทุกอย่าง”

อำภารู้ได้ว่าวันนั้นเขาตัดสินใจลงสมัครเป็นประธานองค์กรนักศึกษา เป้าหมายก็เพราะแค้นเคืองสิ่งที่ศาลนะทำกับเพื่อนรัก เขาไม่ได้ตั้งใจจะเป็น

คู่แข่ง แต่ต้องการให้ล้มรสความเจ็บปวดของการถูกแย่งความฝันและความหวังไป ถึงแม้เขาจะไม่ชนะ แต่ก็ให้ศาสนารู้ว่าทุกสิ่งบนโลกนี้ไม่ใช่ได้มาและสำเร็จได้ด้วยเงิน

แต่เขาชนะการเลือกตั้งครั้งนั้น

แม้แต่ตัวเองยังแปลกใจ คะแนนต่างกันแค่หลักสิบ จนเป็นที่โจษจันของคณาจารย์มากกว่าเป็นการเลือกตั้งประธานนักศึกษาที่คะแนนสูสีที่สุดเท่าที่เคยมีมา

เขาจำสีหน้าของศาสนาได้ วันนั้นการนับคะแนนทำในห้องประชุมใหญ่ หมอหนัเริ่มกำหมัด และแม้ว่าจะนั่งห่างกันแต่ก็เห็นว่าริมฝีปากเริ่มแน่น เมื่อนับคะแนนไปสุดท้ายเสร็จสิ้น และผู้สมัครทั้งหมดต้องมาจับมือแสดงความยินดีกัน เขาสัมผัสได้ถึงรังสีความเจ็บใจที่แผ่ออกมา มือที่จับกันนั้นร้อนดังไฟ

นอกจากขอบคุนคะแนนเสียง อัษฎาเลือกกล่าวคำขอบคุณไปถึงคู่แข่ง ทุกคนมีส่วนช่วยให้เขาได้พัฒนาตนเอง และสัญญาว่าจะไม่ทำให้ทุกคนผิดหวัง

เรื่องสมัยมหาวิทยาลัยจบไปแล้ว แต่เวลาผ่านไปมันก็กลับมาทำลายเขาอีกครั้งด้วยการทำร้ายคนที่เขารัก

ยิ่งนานไปทิพารักษ์ไม่ติดต่อกลับ ไม่รับสาย ไม่ตอบข้อความ อัษฎาก็ยิ่งเครียด เขาพยายามสงบอารมณ์รอคอยตามที่แม่ของเธอบอก แต่ทำอย่างไรก็ไม่ได้ผล

เพื่อให้ใจสงบและไม่คิดถึงน้ำตากับรอยแดงที่คอของเธอ เขาเลือกดื่มเหล้า

เมื่อวานหลังกลับจากทำงานอย่างไม่ค่อยมีสมาธิ เขาซื้อเครื่องดื่มเข้ามา เทใส่แก้วแล้วสาตลงคอเหมือนน้ำเปล่า ถึงแม้ผู้เป็นแม่จะห้ามก็ไม่ได้ผล วันนี้เธอต้องไปทำงาน แต่เขาเลือกอยู่บ้าน รอคอยคำตอบจากทิพารักษ์

ขวดแล้วขวดเล่าที่หมดไปแต่ไม่อาจดับความปวดร้าวเสียใจที่เกิดขึ้น

ทิพารักษ์ส่งข้อความกลับมาว่าขอเวลาให้เธอก่อน ยังไม่พร้อมจะคุยตอนนี้ ชายหนุ่มพยายามจะหลับตาลง คิดหาเหตุผลที่ศาลนะพาทิพารักษ์ไป มันต้องการเกลี้ยเขาโดยใช้เธอเป็นเครื่องมือ เขาจะไม่วันเชื่อ แต่ภาพที่ผุดขึ้น มีแค่ น้ำตากับรอยแดงที่คอของเธอ

ไม่แน่ใจว่าไอ้คนพาลคนนั้นมันทำอะไรเธอ แต่ต่อให้มีเรื่องอะไร แบบนั้นเกิดขึ้นจริงๆ เขาก็ไม่แคร์ เขารักเธอ

เขาสาดเหล้าลงคอไปอีก

“โธ่เว้ย!”

อัษฎาพยายามคิดถึงภาพในอดีต วันที่เขาได้จูบแรกจากทิพารักษ์ คือวันที่พาเธอไปเที่ยวฉลองวันเกิด หญิงสาวเกิดช่วงสิ้นปีจึงตรงกับเทศกาล ประดับไฟตามห้างใจกลางเมือง เขาถ่ายรูปให้เธอ เดินดูของขวัญและของ ลดราคา เป็นวันที่ทั้งสองคนมีความสุข

เขาพาเธอกลับมาส่งที่บ้านตอนสี่ทุ่ม เวลานั้นในหมู่บ้านค่อนข้างเงียบ อัษฎาลงจากมอเตอร์ไซด์แล้วยังอ้อยอิ่งอยู่ตรงรั้ว

‘กลับไปได้แล้วค่ะพี่ดา’

อัษฎาส่งยิ้ม จู้ๆ เขาก็เลิกคิ้วแล้วมองไปข้างใน ทิพารักษ์มองตาม จังหวะนั้นเขาก็หอมแก้มเธอ

‘อ๋อ’

ทิพารักษ์ส่งเสียงแต่อัษฎาก็นั่งชี้ตะแคงเธอให้เขาเสียง ทั้งคู่สบตากัน แสงไฟถนนสะท้อนอยู่ในดวงตาสดใสระคนตื้นกัลลวันิดๆ ของหญิงสาว จดไฟปรารถนาให้ลูกโซน

อัษฎาค่อยๆ เลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้ ประทับริมฝีปากลงบนกลีบปากของเธอ ทิพารักษ์ไม่ถอย แต่หลับตาลงรับสัมผัสนั้นอย่างเต็มใจ

อากาศหนาว ริมฝีปากเธอเย็นและลื่นเล็กน้อย ช่วงเวลาหลายวินาที ที่ทำให้ลมหายใจเธออุ่นขึ้น เมื่อเขาขยับจูบเหมือนผีเสื้อขยับปีก เธอก็ชะงัก เล็กน้อย ก่อนจะถอนริมฝีปากออก

หญิงสาวก้มหน้าเขิน ก่อนจะหันหลังเปิดประตูวิ่งเข้าไปในบ้าน
ก่อนถึงตัวบ้านเธอพูดพ้อให้ได้ยิน

‘ขอบคุณค่ะ’

จวบจนกลับถึงบ้าน อัสภาหุดยิ้มไม่ได้เลย

“ดา ดาลูก”

โสภาก้าวเข้ามาในห้อง เห็นสภาพลูกชายแล้วตกใจ ตั้งแต่เมื่อวานหลัง
กลับจากทำงานเขายังจมจ่อมกับขวดเหล้า เธอพยายามเรียกเขาตั้งแต่เช้า
แต่ตัวเองต้องไปทำงานจึงคิดว่าลูกชายคงจะดื่มไม่มาก แต่วันนี้กลับหนัก
เข้าไปอีก

“ดา”

คนเป็นแม่พยายามเรียกลูกชายที่นอนอยู่บนพื้น สภาหน้าไม่ได้อาบ
ข้าวคงไม่กิน เพราะทั้งตัวมีแต่กลิ่นแอลกอฮอล์

“โอ๊ยๆ ทำไมเมาขนาดนี้นะ”

โสภากอดเสื้อเชิ้ตของเขา ตกใจที่เห็นรอยเลือดบนผ้าสีขาว พยายาม
ตรวจดูว่าเขาได้รับบาดเจ็บหรือมีแผลตรงไหนแต่ก็ไม่เจอ เธอหยุดความ
สงสัยไว้แค่นั้นแล้วรีบเอาผ้าขนหนูชุบน้ำมาเช็ดหน้าเช็ดตัวเขา วันที่อัสภา
กลับมาจากบ้านของทิพารักษ์ด้วยสีหน้าฉุนเฉียว เธอถามแล้วเขาก็อธิบาย
ด้วยอารมณ์โกรธ จับเนื้อหาได้ว่าหญิงสาวหายไปกับศาสนะ ลูกชายอดิต
นายจ้างของเยาวลักษณ์ที่เธอเองก็เคยเจอครั้งหนึ่ง

อัสภาสรุปเองในช่วงเวลาที่หวั่นเสียวว่าแฟนสาวไม่เต็มใจไปกับผู้ชาย
คนนั้น บางทีหมอนั้นอาจทำอะไรสักอย่างที่ทำให้เธอต้องยอมจำนนไปกับ
เขา แต่การที่ยังไม่ได้คำตอบที่ชัดเจนจากทิพารักษ์ทำให้เขาผิวดังรุนแรง

“แล้วหนูบิอธิบายให้ดาฟังว่ายังไงบ้างล่ะ” ปากถามมือก็เช็ดแขนไป
ด้วย

“บิ...ขอเวลาก่อน ยังไม่พร้อมจะคุยตอนนี้” อัสภาพิมพ์ตอบ

“ในเมื่อคาดคิดว่าบิ๊บไม่ได้เต็มใจไปกับผู้ชายคนนั้น แล้วทำไมบิ๊บไม่อธิบายให้ตาหายข้องใจเลยล่ะ ทำไมต้องขอเวลาอีก”

“ผมก็ไมรู้ บิ๊บบอกให้ผมรอ ผมก็จะรอ ผมไม่อยากจะให้บิ๊บผิดหวัง ผมจะรอบิ๊บ ผมรักบิ๊บ ผม...ไ้อ้บ้าเอ๊ย...” เขายังพูดต่อเรื่อย ๆ แต่แทบฟังไม่ได้ศัพท์ โสภะเห็นสภาพลูกชายแล้วขอบตาร้อนผ่าว

อัษฎาเป็นคนตัวสูง เธอภูมิไฉมากเวลาเขาสวมสูทหรือใส่กางเกงยีน เขาเคยไปต่างประเทศแล้วถ่ายภาพสวมเสื้อโคทมากี่ล้านแล้วแต่ได้รับคำชมจากเพื่อนบ้านว่าลูกชายบุคลิกดี สูงเท่าเหมือนพระเอกนิยาย แถมยังเป็นคนเรียนเก่ง หน้าที่การงานก็ดีสมฐานะ

เพราะไม่เคยเห็นอัษฎาเป็นแบบนี้มาก่อนจึงรู้สึกเจ็บปวด เขากำลังอยู่ในช่วงชีวิตที่ดีเพราะเพิ่งได้รับคำสัญญาจากแฟนสาวว่าจะได้แต่งงานกัน เขานั่งคุยกับเธอเรื่องการจัดงาน จะเชิญใครบ้าง จะจัดที่ไหนอย่างไร ทุกเรื่องล้วนออกมาจากสีหน้าที่เป็นสุข

แต่กลับต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

โสภะเช็ดตัวให้ลูกชายด้วยความสงสารและเริ่มจะกลีบกลายเป็นความโกรธเคืองฝ่ายหญิง

หลังจากตั้งสติได้และทบทวนอยู่สามวัน ทิพารักษ์ก็เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น เธอตัดสินใจจะเผชิญปัญหาและแก้ไข เรื่องทั้งหมดก็ไม่น่าจะต่างอะไรกับการถูกคนเดินมาชนแล้วเธอก็ล้มจนได้แผลเล็กน้อย สิ่งที่ทำคือเลิกพุ่มพ่ายค่อย ๆ ทำความสะอาดแผล ใส่ยา แล้วเดินหน้าต่อไป

‘ช่วยไม่ได้ ใครใช้ให้เธอเป็นคนของครอบครัวฉันล่ะ แล้วฉันก็ไม่ชอบให้คนในปกครองของครอบครัวฉันไปเกี่ยวข้องกับไ้อ้บ้าเอ๊ย ไม่ว่าจะในฐานะใดก็ตาม’

นึกถึงคำพูดของศาสนะ นั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาทำเรื่องลึนคิดก็แค่คนพาล แต่เหนือสิ่งอื่นใด เธอต้องการจะไปยืนยันกับอัษฎาว่าผู้ชาย

คนนั้นไม่ได้ล่วงเกินเธอ นอกจากรอยที่คอ เขาไม่ได้ทำอะไรมากกว่านั้น

ทิพารักษ์มาที่บ้านของอัมภา โสภากินเปิดประตูบ้าน สีน้าตกใจ
ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย ทิพารักษ์รู้สึกเย็นวาบที่หลังคอ

“สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีค่ะ”

“ป๊ามาหาพี่ดา พี่ดาอยู่ไหมคะ”

เป็นเพราะแววตาของเจ้าบ้านหรือบรรยากาศที่ไม่มีแดดหรืออย่างไร
ที่ทำให้ทิพารักษ์ต้องพุดจาเป็นทางการกับมารดาของคนรักอย่างไม่จำเป็น

“ดาอยู่ข้างบน เข้ามาก่อนสิ”

ทิพารักษ์ผ่นลมหายใจ เดินตามเข้าบ้าน

“พี่ดาไม่สบาย เป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ”

ทิพารักษ์ตกใจเมื่อโสภากบอกว่าชายหนุ่มป่วย ตอนนี้อยู่ในห้อง
นอน ขอไม่ปลุกให้มาเจอ ทิพารักษ์ก็เข้าใจ แม้ว่าจะผิดหวังเล็กน้อยเพราะ
อยากอธิบายให้เขาฟังจากปากเธอมากกว่า และปกติแล้วโสภากจะปลุกลูกชาย
ให้ตื่นมาเจอเธอจนได้

“เขาดื่มหเหล้า ไม่ได้นอน ก็เลยเป็นไข้”

ทิพารักษ์อึ้ง ชายหนุ่มดื่มได้ แต่เขาไม่ใช่หนักดื่ม สาเหตุนั้นเธอก็รู้ดี
นึกเสียใจที่น้ำจะตัดสินใจมาหาเขาให้เร็วกว่านี้

“ขอโทษค่ะ”

โสภามองหน้าเด็กรุ่นลูก “ดาเขาบอกว่าป๊ายหายไปต่างจังหวัดกับผู้ชาย
ชื่อศาสนะ”

หญิงสาวตัวชา ขอบตาร้อนผ่าว ใจเต้นโครมคราม เหงื่อออกมือ

“คือ...ป๊ายไม่ได้เต็มใจค่ะ ป๊ายจะมาคุยกับพี่ดาเรื่องนี้” เธออธิบายว่า
ทุกอย่างเป็นแผนของศาสนะที่หลอกเธอว่าแม่ตักบันไดจนต้องไปกับเขา

“แล้วป๊ายไม่สงสัยอะไร. เช็กก่อนเลยเหอะ”

ทิพารักษ์ชะงัก คำถามนี้ทำให้เธอจุกคิดขึ้นมาได้ ในเมื่อศาสนะเป็นคนที่เธอไม่ชอบหน้าก็ควรระวังมากกว่านี้ แม้แต่ตอนที่นั่งรถมากับเขาก็ไม่ควรดื่มน้ำชาวนั้น เธอพลาดเอง

“ตอนนั้นป๊อบ...ตกใจอะ ป๊อบเป็นห่วงแม่”

“ที่ป๊อบหายไปแบบนั้น รู้ไหมว่าดาทุกซ์มากนะ ไม่เคยเห็นเขากินเหล้าเมามายขนาดนี้มาก่อน”

“แต่ป๊อบไม่ได้มีอะไรกับเขานะคะคุณป้า” ทิพารักษ์หายใจขัด เธอรู้สึกว่าการสนทนาครั้งนี้ไม่ใช่การชี้แจง แต่เธอกำลังถูกตำหนิ

“ป้าไม่รู้หรอกนะว่าความจริงเป็นยังไง คนที่รู้ดีที่สุดคือหนูกับผู้ชายคนนั้น” โสภากล่าวเรียบๆ “รู้ใช้ไหมว่าถ้าหนูยืนยันแบบนี้ดาก็พร้อมจะเชื่อทุกคำ แต่ถามหน่อยนะ คนข้างนอกเขาจะมองลูกป้ายังไงที่มาแต่งงานกับผู้หญิงที่หายไปกับผู้ชายอื่นทั้งคืน”

ทิพารักษ์หน้าชา น้ำตาแทบร่วง นี่เธอถูกพิพากษาไปแล้วหรือว่าเป็นคนมีมลทิน

“แล้วทางนั้นเขายังไงบ้าง ไม่คิดจะรับผิดชอบอะไรเลยหรอ”

“เขาจะรับผิดชอบค่ะ แต่ป๊อบไม่ต้องการ”

“ขอโทษนะที่ป้าต้องพูดตรงๆ แต่อยากให้หนูไตร่ตรองอีกทีว่าเกิดเรื่องแบบนี้แล้วควรยื้อหรือปล่อยด่าไป ป้าว่านะ ในเมื่อเรื่องมันมาถึงขั้นนี้แล้ว หนูก็ควรปล่อยให้มันเป็นไปตามครรลองที่ควรเป็นมากกว่า เพราะถ้าหนูยังอยู่แบบนี้ดาก็คงตัดใจไม่ได้แน่ๆ”

คำพูดของโสภาก่อให้ทิพารักษ์รู้แน่ชัดว่า เจตนาที่แท้จริงของโสภาคือไม่ต้องการให้เธอคบหากับลูกชายอีกต่อไป

หญิงสาวบิบบมือแน่น ปล่อยให้น้ำตารินไหลเยิบๆ